

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIV
IULIE — AUGUST 1966

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin A.Z.S.
din
Republica Socialistă România

C U P R I N S

23 August 1944 — 23 August 1966	C. Alexe
Legi și rînduiești	Redacția
Din înțelepciunea bătrînilor	Proverbe
Comportament creștin	A. Moldovan
Făptură nouă	A. B.
Să iasă grîul la lumină (versuri)	D. Florea
Om al lui Dumnezeu	G. Boia
Un val (versuri)	R. K.
Dumnezeu este iubire	R. Kestner
Probleme de doctrină	Exeget
Cîntec de vară (versuri)	B. Burtescu
Evangelhia apostolului Ioan	Gh. Dodu
O mai mare binecuvîntare	N. Dumitrescu
Este pîine iar (versuri)	H. Artenian
Adevărata înțelepciune	V. Florescu
Adevărul în viața creștină	M. Uba
Ascultare	N. D.
Coboară noaptea (versuri)	D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet. Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60

Redactor :
Dumitru Popa

23 August 1944 —

23 August 1966

Hirtia nu poate primi și pana nu poate așterne bogăția gândurilor, priveliștea brațelor ridicate, a fețelor luminate de suprema bucurie, a imaginilor luminoase și a mulțimilor în sărbătoare, când căldura lui August se unea cu căldura unui popor dornic de o viață nouă, dornic de libertate, dornic să-și făurească o soartă demnă de el. Se descătușase forțele poporului român care pornea vijelios să schimbe un trecut pierdut și să făurească un viitor măreț.

Și năzuințele lui au fost împlinite, iar visurile lui de veacuri au devenit realități mărețe, realizări grandioase. Orice român este azi mândru de cele împlinite în cei 22 de ani care s-au scurs de la „Marea Sărbătoare a Eliberării” și încredzător, cu voința oțelită, gata să înfăptuiască pe deplin și înainte de termen noul plan cincinal 1966—1970.

Azi, sindicatele unesc în rindurile lor pe principalii făuritori ai bunurilor materiale și spirituale ale societății, ai avuției naționale, stăpîni ai mijloacelor de producție, făuritori ai destinului României Socialiste.

Astăzi, dezvoltarea industriei grele, cale sigură a dezvoltării forțelor de producție, a progresului rapid și a prosperității întregii societăți, a ridicării patriei noastre la nivelul țărilor cu o economie avansată... este drumul trasat țării de Conducătorii ei înțelepți și luminați. Căci industrializarea socialistă este cheazășia creșterii puterii economice a patriei, a independenței și suveranității naționale.

România asigură astăzi — din rodul muncii poporului, după 23 August 1944 — din producția sa, cea mai mare parte din necesarul de utilaj al economiei, satisface aproape complet nevoile de dotare cu mijloace tehnice a forajului și extracției țiteiului, agriculturii, transportului auto și feroviar și a exploatării lemnului.

În export a sporit ponderea mașinilor și utilajelor care sînt vîndute în 50 de țări ale lumii.

Agricultura nu mai este astăzi fărîmișată în ogoare mici și sărace sau moșii boierești, ci ea este un bun al poporului întreg. Organizată în tarlale imense pe întinsul cărora tîlăzuiesc valurile nesfîrșite ale grînelor aurite, izvorîte dintr-un pămînt lucrat cu mijloace mecanice moderne și care aduce belșugul întregului nostru popor.

România este astăzi prezentă, cu competență și autoritate în viața internațională, în marile țîrguri, în rînduirea vieții, în marile probleme contemporane ale păcii și bunei conviețuirii între popoare.

În granițele ei dispune de un tineret dinamic și receptiv la idealurile de libertate și dreptate socială, la schimbările innoitoare, ca factor însemnat în progresul societății moderne. El preia și dezvoltă virtuțile și tradițiile înaintate ale poporului, înfruntă greutățile, este gata să apere independența și suveranitatea națională.

Cu el — cu acest tineret clocotitor — un puls viu și sănătos se resimte pe toate șantierele de lucru ale țării. Apar, ca din vis, hidrocentrale pe Argeș și la Cazane, mari instalații industriale în diferitele puncte ale țării și pretutîndeni orașele îmbracă haina nouă, zîmbetul lor tineresc... mii și zeci de mii de noi apartamente, cartiere noi, bulevarde, parcuri, școli, spitale și așezămînte de cultură...

Delegațiile străine ce ne vizitează țara, cercetează cu atenție înfăptuirile noastre, ne admiră pentru realizările noastre și pleacă încîntați de impresiile noi ce le-au primit pe meleagurile țării noastre.

Aștept cu înfrigurare an de an mărșăluirea mulțimilor în sărbătoare... anunțînd noi succese, alergînd spre noi culmi ale realizărilor mărețe, spre viața de belșug, de pace și bucurie rodnică a poporului și patriei noastre, Republica Socialistă România.

Alexe Constantin

Legi și rînduiri ale vremilor patriarhale

Cu ocazia dezgropării acropolei Susa (Neem. 1, 1) în decembrie 1901 și 1902, J. Morgan găsi trei mari părți ale unei negre pietre diorite. Ele se potriveau perfect laolaltă și cînd fură alăturate alcătuiră un obelisc înalt de 2,24 m. a cărui bază avea un diametru de circa 4,50 m. La partea superioară a obeliscului era un relief ce reprezenta pe Hamurabi, cel de al șaselea împărat al primei dinastii babiloniene (1728—1686 în. Hr.), stînd înaintea zeului soare Samsa. Întreaga suprafață a obeliscului era acoperită cu o lungă inscripție scrisă în cuneiformă babiloniană cuprinzînd aproape 500 legi. Aceasta s-a dovedit a fi renumitul Cod al lui Hamurabi, ce acum se găsește la muzeul Louvre din Paris.

Publicarea acestui Cod în anul descoperirii lui de către cuneiformistul expediției, V. Scheil, a pricinuit o uluitoare senzație. Pe neașteptate ieși la iveală o colecție de legi despre care nimeni nu putea tăgădui că fuseseră scrise în prima jumătate a celui de al doilea mileniu, chiar înainte de vremea lui Moise. Acest cod dezvăluia că obiceiurile ciudate ale vremurilor patriarhale, așa cum sînt descrise în Geneza, au existat de fapt, cum și că legile civile ale vechiului Izrael vedeau o mare asemănare cu cele ale vechiului Babilon.

Obeliscul de la Susa cuprinde 3624 rînduri împărțite în 39 coloane de scris. El fusese ridicat de Hamurabi în Babilon, capitala lui. Cînd această cetate a fost cucerită de un împărat elamit, obeliscul a fost dus la Susa drept trofeu de război și așezat în palatul imperial de acolo. Elamiții raseră cinci coloane ale inscripției, însă dintr-un motiv necunoscut nu le înlocuiră cu o inscripție de a lor. Cu ocazia uneia dintre distrugerile Susei, în cele din urmă obeliscul fu spart în bucăți și pe vremea împăra-

ților persi, pe cînd trăia Estera și Mardoheu, el era îngropat în pămînt.

Codul cuprinde o prefață sau prolog în care împăratul susține că ar fi fost însărcinat de zei să procedeze ca un conducător înțelept și drept și să facă dreptate în împărăție. În epilog, sau cuvintele de încheiere, împăratul reafirmă intenția sa de a veni în ajutorul celor împilați și păgubiți, și invită pe oricine are vreo pricină juridică să vină și să citească pe obelisc cum stă cazul lui potrivit legii împăratului. Între prolog și epilog se găsesc 282 paragrafe ale legii, toate de natură pur civilă. Ele se ocupă cu delictele sclaviei și criminale, dările, plățile și datoriile și hotărîsc problemele în legătură cu proprietatea, căsătoria, drepturile maritime, cum și datoriile medicilor, constructorilor și ale altora. Un studiu atent al prevederilor Codului Hamurabi are ca rezultat un foarte interesant tablou al vieții sociale, cum și al obiceiurilor din zilele lui Abraam și din toată vremea patriarhală.

Timp de vreo 45 ani se socotise că Codul lui Hamurabi era cea mai veche colecție de legi. Însă în ultimii ani au fost găsite mai multe alte colecții de legi. Din Nipur vine Codul lui Lipit-Iștar, publicat în 1948. El a fost scris în sumeriană cu unul sau două secole mai înainte de Codul lui Hamurabi, însă este foarte asemănător lui și chiar cuprinde un număr de legi identice cu cel din urmă. În același an, 1948, a fost publicat un alt Cod, care fusese descoperit la Harmal, lângă Bagdad, Codul împăratului Bilalama din Eșnuna, care domni cu vreo 300 ani înaintea lui Hamurabi. Codul acesta este în mod vădit precursorul legilor lui Lipit-Iștar și Hamurabi. Se spune că s-ar fi mai găsit un alt Cod de legi mult mai umane decît oricare din celelalte cunoscute pînă aci.

În lumina celor de mai sus vom căuta a înțelege anumite texte biblice cari amintesc despre practici și obiceiuri ce nouă azi ni se par ciudate și anevoie de înțeles.

La vremea ieșirii izraeliților din Egipt, în jurul anului 1445 în Hr., cînd Moise trebui să stabilească anumite rînduiri după care dreptatea avea să fie împărțită, Codul lui Hamurabi ca și celelalte dinaintea lui erau împămîntenite în Mesopotamia, și generații de oameni, printre care și izraeliții, se obișnuiseră a trăi potrivit preceptelor lor, mai ales ținînd seama că acest Cod era legea de căpetenie în statul babilonian.

Și atunci, este de la sine înțeles că rînduiri civile statornicite de Moise cu aprobarea divină se întemeiau și se ocupau cu obiceiurile sociale ale vremii. În unele privințe rînduiri sau legile despre care în mod deosebit vorbește capitolul 21 din Exod, nu făceau altceva decît să reafirme practicile legale deja în uz. Unele dintre ele sînt asemănătoare legilor Codului lui Hamurabi. Ar putea părea în dezacord cu concepția noastră despre caracterul lui Dumnezeu, ca în cele din urmă El să aprobe în mod tacit asemenea lucruri ca sclavia, concubinajul și forme de pedepsire crude. Totuși nu trebuie să se uite că scoțînd pe ebrei din țara Egiptului, Dumnezeu i-a luat așa cum erau ei, intenționînd ca treptat, treptat să-i facă a se ridica pînă la ceea ce El dorea să fie ei, demni reprezentanți ai Săi.

Deși nașterea din nou înzestrează pe credincios cu noi idealuri și putere divină pentru înfăptuirea lor, ea nu aduce automat și cuprinderea cu mințea a întregului ideal al lui Dumnezeu, pentru cel credincios. Cuprinderea și atingerea acestui ideal alcătuieste lucrarea unei vieți (Ioan 1,12; Gal. 3,13,14; 2 Petru 3,18). Dum-

nezeu nu săvârșește o minune spre a înfăptui lucrul acesta într-o clipită, în deosebi când obiceiurile despre care este vorba alcătuiesc probleme de obișnuință și practică generală. Pentru motivul acesta, Dumnezeu prin descoperirea mereu tot mai clară a voinței Sale, ne conduce mereu tot mai sus spre idealuri mai mărețe. Astfel, prin unele din legile date la Sinai, pentru o vreme Dumnezeu îngădui ca anumite obiceiuri să continue, însă ridică o stavilă împotriva abuzării de ele. Părăsirea cu totul a obiceiurilor veni mai târziu. Acest principiu al unei descoperiri mereu tot mai clare și mai complete a voinței lui Dumnezeu a fost enunțat de Hristos. (Mat. 19, 7—9; Ioan 15, 22; 16, 13; Fapte 17, 30; 1 Tim. 1, 13).

Ar putea gândi careva că îngăduința lui Dumnezeu față de creștin ar cuprinde și azi aceeași măsură. Însă nu trebuie uitat că situația creștinilor de azi nu se potrivește cîtuși de puțin de aceea a ebreilor cari timp de 400 de ani stătuseră sub influențe politeiste, sub influența practicilor inumane ale sclaviei, cari deveniseră o a doua natură a lor. Aceasta nu putea fi schimbată decît numai prin aducerea dreptată a minții lor să înțeleagă sensul superior al învățăturilor spirituale ale Decalogului, foloasele rămîinerii în cadrul acestor Zece Porunci. Cît de greoi erau ei a pricepe aceste lucruri noi în viața lor ne-o dovedește graba cu care își făcură izraeliții vițelul de aur, terafimii pe cari încă îi mai țineau ascunși în corturi, și jertfele idolatre lui Moloh.

Intenția lui Dumnezeu de ridicare a celor ai Săi la o treaptă mai înaltă a priceperii și cunoștinței lor spirituale, o lămurăște foarte clar încă de pe vremuri profetul Isaia, care spunea că deși Dumnezeu cheamă a se veni la El chiar dacă nelegiuirile ar fi roșii cum este cîrmizul totuși — și acest lucru trebuie bine reținut în minți — El spune imediat că odată cu această venire la El, în creștin va trebui să aibă

loc o schimbare într-atît încît nimic din toate acestea să nu mai existe, el devenind alb și curat ca neaua. Isa. 1, 16—18.

Faptul că Dumnezeu ne primește a veni așa cum sîntem, cu păcate și scăderi, nu înseamnă cîtuși de puțin că El admite ca noi să și rămînem în această stare, ci este tocmai ceea ce spune apostolul Pavel: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgînatatea și cu poftetele lumesti, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde“. Tit 2, 11—13.

Tocmai această dragoste din partea lui Dumnezeu este arătată de același apostol ca factorul determinant și constrîngător de alergare spre țintă „pentru premiul chemării ce-rești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“; ca la sfîrșit de cale a credinței să poată spune fiecărui credincios împreună cu el: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De aceea mă așteaptă cununa neprihănirii“. Filip 3,14; 2 Tim. 4,8.

Nu trebuia să aibă loc o permanentă slujire a unui sclav ebreu față de stăpînul său ebreu (Lev. 25, 25—55). Totuși, fiindcă sclavia era o instituție universal statornică, Dumnezeu îi îngăduia practicarea, însă în același timp îi îndulci relele ce o însoțea. În țările păgine, de obicei, sclavii erau socotiți mai mult animale decît oameni. Aceasta era cu atît mai de condamnat, cu cît sclavia nu implica scăderea facultăților mintale sau morale ale sclavului. Adesea sclavii se dovedeau a fi mai inteligenți și mai capabili decît stăpînii lor. Marea majoritate a acelor cari îndurau o servitute involuntară erau sau născuți în ea, sau aduși în ea ca urmare a războiului. Astfel, de obicei sclavia nu era o pedeapsă meritată, ci de cele mai multe ori o nenorocire nemeritată. Acești nenorociți nu aveau nici un drept politic ci doar cîteva privilegii sociale, însă adesea ei erau prinși de un stăpîn care le era inferior din toate punctele de vedere. Ei erau supuși la bătăi remi-loase, fără nici o pretenție, afară poate numai în cazul că au suferit vătămări serioase. Li se putea cere să execute munca cea mai grea în ateliere cu puțin mai bune decît închisorile, în mine nesănătoase, sau legați de vîsele galerelor pentru o încovoiată slujire timp de ani.

În contrast cu aceasta, cu multă grijă Domnul apăra drepturile sclavilor ebrei, și chiar și partea sclavilor străini o făcu mai plăcută decît oriunde altundeva. Tratarea aspră era oprită cu desăvîrșire (Gen. 25,

Din înțelepciunea bătrînilor

— *Proverbe românești* —

— *Adunările cele rele strică deprinderile cele bune.*

— *Altul să te laude nu gura ta.*

— *Aurul și în glod strălucește.*

— *Căința tîrzie-i de prisos.*

— *Cămașa copilului arată ce mamă are.*

— *Cel ce vorbește mult, ascultă puțin.*

— *Cine culege trandafiri trebuie să se-nghimpe.*

— *Cine defaimă pe altul înaintea ta, el și pe tine o să te defaime înaintea altuia.*

— *Cine jură lesne, minte.*

— *Cui îți zvîrle o piatră, zvîrle-i o piine.*

— *Cine nu cîrpește spărtura mică are necaz să dreagă borta mare.*

— *Cine nu se poate stăpîni pe sine cum să stăpînească pe altul?*

— *E mai bine să întrebi de două ori decît să greșești odată.*

— *Apa trece, pietrele rămîn.*

43). Pentru stăpîn, sclavul rămînea tot „unul din frații tăi“ (Deut. 15,12; Filim. 16). Mai mult încă, prin plățirea părții din prețul vânzării, stăpînul era obligat să dea drumul unui sclav (Lev. 25, 48—52).

În spirit, legea lui Moise era potrivnică sclaviei. Accentul pe care ea îl punea pe demnitatea omului ca făcut după chipul lui Dumnezeu, recunoașterea din partea ei a descendenței întregii omeniri dintr-o singură pereche, cuprinde în principiu afirmarea fiecărui drept uman. Lev. 25, 39—42; 26, 11—13. De obicei, izraeliții deveneau „robi“ celor de un neam cu ei, din pricina sărăciei (Lev. 25, 35—39) și uneori datorită omorului (Ex. 22, 3). Uneori copiii erau vinduți în locul unei datorii (2 Imp. 4, 17). Mai târziu, drept soartă a războiului ei au fost duși ca robi în țări străine.

Anumite taxe biblice pot fi înțelese mai clar tocmai ținînd seama de prevederile Codului Hamurabi și de obișnuința aplicării lor și în viața izraeliților.

Gen. 16,2. „Intră te rog la roaba mea“. Lipsită de credință, socotind că nu avea nici o nădejde să aibă copii, Sarai se hotărî să procedeze după obiceiul din țara ei de baștină spre a dobîndi un moștenitor al familiei. Codurile legale ale Mesopotamiei (par. 144—146, 170,171) recunoșteau practica prin care o soție-fără copii putea da pe una din slavele ei soțului său și să dobîndească copii prin mijlocirea ei, și stabileau cu precizie drepturile unor asemenea vlăstare. Erau necesare aranjamente anumite în cazul în care prima soție ar fi avut copii după ce avusesese roaba, sau cînd o roabă ar fi devenit trufașă născînd un moștenitor.

Paragraful 146 al vechiului Cod mesopotamian al lui Hamurabi spunea că „dacă ar fi pretins egalitate cu stăpîna ei din pricină că-i născuse copii, stăpîna ei nu putea s-o vîndă; ea putea s-o însemneze cu sem-

nul robului și s-o socotească printre robi“. Abraam, un mesopotamian prin naștere și educație, desigur cunoștea bine legile și obiceiurile patriei lui, și deci se conformă legii, care îngăduia soției să umilească pe Agar, însă nu s-o vîndă. Înclinația împăciuitoare a lui Abram se mai vede și din îngăduința pe care o dădu lui Sarai. El își înăbuși propriile simțăminte spre a restabili armonia în căminul turburat. Pe de altă parte, el dădu pe față slăbiciune îngăduind pornirea pătimașă a lui Sarai de a pedepsi pe nedrept pe viitoarea mamă a copilului lui, căci Sarai recurse chiar la pedepsierea corporală, după cum arată expresia ebraică „s-a purtat rău“, din care pricină Agar părăsi casa lui Abraam și fugi. Dacă roaba era vinovată din punct de vedere legal din pricină că fugise, stăpîna ei era pasibilă de pedeapsă.

Gen. 31,32. „Să piară“. În apărarea tăinuției și zoritei lui plecări, Iacob aduse ca motiv frica, o mărturisire sinceră și cinstită. În ce privește învinuirea de furt, Iacob de bunăvoie se supusese prevederilor mesopotamiene. Codul Hamurabi prevedea la par. 6 pedeapsa cu moartea pentru orice fel de furt, inclusiv acela de obiecte sacre.

Gen. 31,39. „Imi cereai înapoi“. Iacob avea o bază legală de a se plînge împotriva lui Laban pentru învinuirea ce se aducea de pierderea de animale din pricina fiarelor sălbatice sau a hoților. Acest procedeu era contrariu vechilor legi ale Mesopotamiei, căci după cum arăta Codul Hamurabi (par. 267), un păstor trebuia să răsplătească numai acele pierderi cari se pricinuiseră din neglijența lui.

La par. 199, Codul Hamurabi prevedea: „Dacă el distruge ochiul robului unui cetățean, sau frînge osul robului unui cetățean, să plătească jumătate din prețul cumpărării“.

Referitor la acest punct, legea lui Moise spunea: „Dacă un om lovește ochiul robului său, fie bărbat sau femeie, și-l face să-și piardă ochiul, să-i dea drumul, ca despăgubire pentru ochiul lui“. Ex. 21,26.

Deosebirea dintre aceste legi este vădită. Legea babiloniană vorbește numai despre vătămarile pricinuite robului altcuiva, și le tratează ca și cum ar fi fost săvîrșite față de slujitorul stăpînului, însă legea biblică recunoaște drepturile umane ale unui rob, care urma să fie liberat indiferent motivul pentru care stăpînul l-ar fi vătămat. Aceasta arată clar că legea ebraică nu considera pe un rob drept proprietatea necondiționată a stăpînului său, un principiu nerecunoscut nicăieri în vechiul Orient apropiat.

Sînt exemple în care legile lui Hamurabi prezintă o mare asemănare cu legile mozaice. Sînt însă anumite deosebiri fundamentale datorite în primul rînd deosebirii de concepții cu privire la drepturile ființelor omenești și sfințenia vieții. Totuși mai trebuie încă amintit, că unele din legile lui Hamurabi nu prezintă nicio asemănare cu legile mozaice. Totuși este învederat că există o legătură între Codul biblic și Codul babilonian; explicația este că amîndouă legile se trag din aceeași origină.

Cum este vădit că Abraam avea cunoștință de legile și poruncile lui Dumnezeu cu patru secole mai înainte de Exod (Gen. 26,5), legile date pe Sinai puteau să fi fost numai o repetare a preceptelor divine cari fuseseră făcute cunoscut cu multă vreme înainte. Ca și Abraam, locuitorii din Mesopotamia cunoșteau aceste legi și le transmiseră din generație în generație, mai întîi oral, iar după aceea în scris. Însă concepțiile idolatre și politeiste, treptat treptat corupseră nu numai practicile religioase și morale dar și principiile legale.

Redacția

In epistola către credincioșii din Filipi (cap. 3, 14, 15) Ap. Pavel scria: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării creștine a lui Dumnezeu... Gîndul acesta dar, să ne însufletească pe toți”.

Este greu a se dovedi că există cineva, cu toate facultățile mintale, care să nu aibă nici un scop în viață. În genere, fiecare om are anumite ținte în viață. Planurile lor sînt, însă, foarte diferite. Marele apostol ne recomandă, în acord cu voința lui Dumnezeu, să fim cu toții însuflețiți de gîndul de a alerga spre un țel nobil.

Din expresia „alerg spre țintă”, se desprind următoarele elemente: 1. Necesitatea unei (sau unor) ținte. 2. Nevoia unui țel. 3. Trebuința de a ne desfășura activitatea în direcția atingerii ei („spre țintă” și nu în altă parte). 4. Înaintarea spre cele propuse trebuie să se efectueze într-un ritm rapid („alerg” nu merg încet). Vom urmări fiecare din aceste aspecte:

1. Importanța faptului de a avea o anumită țintă este dovedită istoric: oamenii care nu au avut o anumită țintă precisă, spre care să tindă, au realizat foarte puțin sau nimic. Dimpotrivă un obiectiv bine stabilit, unit cu efortul de a-l ajunge, a constituit întotdeauna premiul succesului. Acolo unde nu există un scop final, lucrurile se desfășoară în mod dezordonat, haotic, iar posibilitatea succesului este aproape nulă. În acest caz, anumite acțiuni, care puse la locul lor pot avea un rol progresiv, pot să anuleze sau să micșoreze însemnătatea altora. Ținta pe care o are cineva în viață îl scutește de eforturi neefectuoase, de încercări inutile și chiar dăunătoare și-i asigură succesul într-un timp mai scurt. Aduceți-vă aminte de povestirea copiilor care, într-o zi de iarnă, cu zăpadă proaspătă, s-au hotărît să-și încerce puterile, de a trasa cite o cărare dreaptă, pornind cu toții deodată, în aceeași direcție. Ajungînd într-un anumit loc s-a uitat fiecare înapoi la cărările trasate. Spre surprinderea lor, toți, afară de unul, au constatat că potecile lor erau foarte neregulate, în timp ce a tovarășului lor era perfect dreaptă. „Cum ai putut face o cărare așa de dreaptă?” l-au întrebat ei. „Eu am avut o țintă și am înaintat mereu spre ea”, răspunse el. Domnul ne zice: „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre”. Ebrei 12, 13. Aceasta nu se poate realiza decît avînd o țintă. Bucuria vieții este, de foarte multe ori, un rezultat al atingerii scopului. Cel lipsit de ținte este lipsit de multe bucurii.

2. Nu este suficient de a avea un scop ci trebuie ca ținta pe care ne-am pus-o să fie de calitate superioară pentru ca eforturile depuse, în vederea atingerii ei, să fie pe deplin răsplătite. Deși la stabilirea ei trebuie să se țină cont de posibilitățile disponibile, niciodată nu trebuie a se stabili o țintă sub posibilitățile ce ne stau la îndemînă. Trebuie să se dea pe față un profund spirit de discernămint la alegerea obiectivelor pe care le urmărim și o clară înțelegere cu privire la valoarea lor. O vorbă înțeleaptă spune: „viața trăită numai pentru sine este ca un grăunte mîncat”. „Oricine va vrea să-și scape viața, (de la obligațiile ce decurg din calitatea de creștin), o va pierde; și oricine-și va pierde viața (o va consuma în îndeplinirea datoriei pentru alții) o va câștiga.” Mat. 16, 25. După cum sămînța pentru a se reproduce trebuie să se consume, tot așa și creștinul poate fi cu adevărat de folos doar atunci, cînd face din satisfacerea nevoilor imperioase ale societății, scopul vieții sale. Despre Isus Hristos se spune: „O singură țintă a avut în viață și anume: de a face pe alții fericiți”. În această țintă generală se cuprind toate obiectivele urmărite de Mintuitorul nostru. Pentru El, hrana, îmbrăcămîntea și celelalte nevoi ale vieții, nu constituiau un scop în sine, ci mijloace pentru îndeplinirea principalului scop: fericirea omului. Isus declară: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu”. Ioan 12, 26. Numai acela se poate considera cu adevărat urmaș al lui Isus, care își orientează faptele după ale Sale. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. 1 Ioan 2, 6.

Se împacă oare, lupta de a trăi pentru binele altora cu interesele personale? Cu siguranță! A te

strădui să ferești pe alții înseamnă a te fericii pe tine. Un om de felul acesta, nu numai că-și va forma un caracter, vrednic de toată cinstea, dar va avea și o adîncă satisfacție sufletească. Societatea omenească, se va putea ridica cu adevărat pe culmile progresului, doar atunci cînd fiecare membru al ei va poseda, în firea lui, dragostea care „nu caută folosul său”. Cum putem ajunge aici? Perfecționîndu-ne felul de a gîndi, a simți, a vorbi, a munci și a ne comporta. Sirguindu-se pentru a-și forma cele mai bune însușiri de caracter și a dezvolta la maximum toate facultățile fizice, intelectuale și spirituale, pentru proslăvirea lui Dumnezeu și fericirea semenilor, creștinul se va afla în drum spre obiectivul cel bun.

Noi nu trebuie să ne mulțumim cu un nivel inferior de dezvoltare. „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este desăvîrșirea”. Mat. 5, 48.

„O mulțime de oameni trec prin viață ca și cum nu ar avea o țintă pentru care să trăiască, nici un ideal măreț de atins. Un motiv pentru aceasta este faptul că ei se prețuiesc prea puțin. Hristos a plătit un preț nespus de mare pentru noi și potrivit acestui preț, dorește ca noi să ne evaluăm”.

„Tuturor (spune serva Domnului)... eu am să le dau o solie: Domnul te invită să te ridici mai sus, să atingi un ideal mai înalt... Tu trebuie să ai o experiență mai adîncă decît ai gîndit să ai... Cultivîndu-țe cu gîndurile cele mai spirituale și cu vorbirea cea mai sfîntă”.

3. Acțiunile noastre trebuie să fie orientate în direcția atingerii țintei și nu în altă parte. Apostolul spunea: „Alerg spre țintă”. „Eu alerg dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg”. (1 Cor. 9, 26). Pe el îl interesa nu numai obiectivul urmărit ci și sensul mișcării. De altfel ținta n-ar avea nici un rost dacă nu s-ar urmări cu perseverență atingerea ei. De aceea ni se spune: „Puneți-vă ținte înalte și liși-vă să le ajungeți”.

În problema realizării idealului propus este mai important sensul (direcția) în care ne mișcăm decît stadiul la care ne aflăm. O persoană aflată la un stadiu inferior de dezvoltare, dar care înaintează spre țintă este într-o situație mai avantajoasă decît una care se află la un nivel considerabil, dar care dă înapoi, stă pe loc sau oscilează. În privința aceasta sînt semnificative cuvintele Domnului Isus cînd spune: Mulți din cei dinții vor fi cei din urmă și mulți din cei din urmă vor fi „cei

(urmare la pag. 22)

„Făptură nouă“

„De aceea, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi au trecut, iată, toate s-au făcut noi“. 2 Cor., 5, 17.

Prin Spiritul lui Dumnezeu se poate face această lucrare de regenerare pe care noi n-o putem vedea dar care dă naștere unei noi vieți în suflet și creează astfel un „om nou“, după chipul lui Dumnezeu.

„Vântul suflă unde voiește și tu auzi zvițelul lui, dar nu știi de unde vine și unde se duce; astfel este oricine care e născut din spirit“. Ioan 3, 8. La fel ca vântul nevăzut, totuși efectele lui sînt bine văzute și simțite, tot așa este și spiritul lui Dumnezeu în lucrarea Sa asupra inimii celui ce crede. Dacă inima este înroită prin Spiritul Sfînt, viața lui dă mărturie despre aceasta, schimbarea se va vedea în caracterul, obiceiurile și faptele, precum și prin continua manifestare a vieții noastre zilnice.

Cei cari ajung făpturi noi în Domnul Hristos, aceia dau pe față roadele spiritului, — iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă curată, credință, blîndețe, înfrînare“. Gal. 5, 22, 23.

Un astfel de creștin adevărat, nu va căuta „podoaba cea din afară“ ci, pe „omul cel ascuns al inimii, în nepieritoare podoabă a Spiritului blînd și liniștit care este de mult preț înaintea lui Dumnezeu“. 1 Petru 3, 3—4.

Cînd noi venim la Domnul Hristos așa păcătoși cum sîntem, și ne împărtășim de harul Său iertător, atunci inima se umple de bucurie și iubire. Atunci orice sarcină ni se pare ușoară și datoria împlinită, căci El zice: „Jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară“.

Împlinirea datoriei ajunge atunci o bucurie, iar jertfele și sacrificiile o plăcere. Atunci, frumusețea plăcută a caracterului Lui, se dă pe față în urmașii Săi. Pentru El, era o plăcere să facă voia lui Dumnezeu și zelul pentru mărirea Lui, acestea erau motivele hotărîtoare în viața și faptele Mîntuitorului. Iubirea este de la Dumnezeu.

„Noi iubim, pentru că El, cel dintîi ne-a iubit“. 1 Ioan 4, 19.

În inima reinnoită prin harul lui Dumnezeu, iubirea este principiul și regula oricărei acțiuni. Ea transformă caracterul, stăpînește și conduce impulsurile sau pornirile, înfrînează patimile, potolește dușmănia și înobilează toate simțămînteie. Această iubire cultivată în inimă, face viața mai dulce, mai plăcută și exercită o influență de dreptate și înobilare în jurul nostru.

Tot din iubire, „omul nou“ va da ascultare de legea lui Dumnezeu, după cum zice Scriptura: „Aceasta este iubirea de Dumnezeu, să ținem poruncile Lui“. „Acela care zice, eu cunosc pe Dumnezeu, iar poruncile Lui, nu le ține, — acela este un mincinos și adevărul nu este în el“. 1 Ioan 4, 3; 2. 4. Mîntuirea, noi nu o cîștigăm prin ascultarea noastră. Mîntuirea este darul lui Dumnezeu de primit numai prin credință, dar ascultarea de Dumnezeu și ținerea poruncilor Lui este rodul credinței. „Voi știți că El s-a arătat, ca să ridice păcatele noastre, și într-Însul nu este păcat. Oricine rămîne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut“. 1 Ioan 3, 5—6. Iar Ioan, zice mai departe: „Copii, nimeni să nu vă amăgească. Cine făptuiește dreptate, este drept, după cum El însuși este drept“. 1 Ioan 3, 7.

Despre Domnul Hristos, chiar cu mult înainte se spunea: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele“. Ps. 40, 9.

Cu puțin înainte de a părăsi lumea aceasta, Domnul Isus a spus ucenicilor: „Eu am ținut poruncile Tatălui Meu, și rămân în iubirea Lui”. Ioan 15, 10. Mărat de același spirit Ioan zice în continuare: „În aceasta știm că L-am cunoscut, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el, cum a trăit Isus”. 1 Ioan 2, 3. 6. „Căci Hristos a pățimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să urmați de aproape pe urmele Lui”. 1 Petru 2, 21. Făptura nouă, după chipul lui Dumnezeu, trebuie să dea dovadă de o desăvârșită credință și ascultare de Dumnezeu. Aceasta e condiția primirii vieții veșnice, care să-și aibă începutul în viața pămîntească. Celui ce L-a întrebat ce să facă să moștenească viața veșnică, El i-a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Și El, Domnul Isus, ne-a dovedit acest lucru trăind între oameni — prin încercări și ispite — dar fără păcat.

Apoi El muri pentru noi, iar acum El se oferă să ia asupra-Și păcatele noastre și să ne dea dreptatea Sa. Dacă ne încredințăm Lui și Il primim pe El ca Mîntuitor personal, atunci, oricît de păcătoasă ar fi viața noastră, vom fi socotiți neprihăniți prin El. Mai mult, Domnul Hristos schimbă inima noastră, viața noastră. El vine să locuiască în ea prin credință. Atunci vom ajunge să zicem: „Viața pe care o trăiesc acum în corp, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu”. Gal. 2, 20. Singura noastră nădejde este, ca neprihănirea Lui să ne fie socotită nouă și ca Spiritul Său să lucreze în noi și prin noi. Acolo este credință unde se lucrează prin iubirea care inobilează sufletul. Printr-o astfel de credință, inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu și se supune voiei lui Dumnezeu.

Psalmistul spune: „Cît de mult iubesc legea Ta! Toată ziua cuget la ea”. Ps. 119, 97. Și demonii cred... dar se cutremură. Iacob 2, 10. Dar aceasta, nu este credință.

El vrea să ne facă iarăși după chipul Lui și să vadă reflectînd în noi curățenia și sfințenia Lui.

El care a început în noi lucrarea cea bună, o va isprăvi pînă în ziua venirii Lui. Să ne rugăm cu mai multă căldură și să ne încredințăm în mina Lui mai mult. Cu cît ne vom apropia de El mai mult, cu atît vom constata starea de nedesăvîrșire în care ne găsim — vederea noastră va deveni mai clară, iar curaturile mai evidente în comparație cu viața Lui. Atunci puterea stăpîni-

toare a Satanei își va pierde efectul și Domnul Isus va lucra în noi și prin noi.

Apostolul Pavel, care ne-a uimit prin înnoirea sufletului său spunea: „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră cu frică și cutremur... căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. Filip. 2, 12. 13.

A. B.

Să iasă grîul la lumină

Marcu 4, 26 - 29

Văzut-ai tu al grîului grăunte
Cu-a lui măsuri, în lung și-n lat,
mărunte,
Scobit, ghebos, cu straiete roșcate,
Ce-ascunde totuși lucruri
minunate?!

Prin buzunări anume pitulate
A strîns comori de hrană-
mbeșugate,
Substanțe vii, hormoni, de toate
cele
Și, o plantulă vie peste ele.

E-o operă lucrată cu migală
Bijuteria miniaturală
Plantula mic-embriionară
Cu viață multi-multi seculară! —
Tu nu-l auzi rostind vorbiri semețe,
Nici petrecînd la adunări glumețe;
Cuminte stă în stivă prin hambare;
De altceva, grîul, habar nu are.

E aruncat apoi sub brazdă-n glie
Și ar părea ascuns pentru vece;
La întineric stă sub grea strinsoare,
In tainică și umedă-nchisoare.

E părăsit de om, glia-l apasă,
Al iernii ger pătrunde-n neagra-i
casă.

Dar pentru el acestea-s trecătoare,
Căci nobilă-i lucrarea lui sub soare.

El, grîul, lumea o hrănește,
Tot ce-i al lui la toți el dăruiește,
Tot ce e mic, hrănînd, el crește
Tot ce-i voinic, este prin el, sub
soare.

Pe masă-i azimă la Sfînta Cîină,
Merinde-i muncitorului din mîină,
El zboară-n nouri cu aviatorul,
Străbate valuri cu navigatorul.

E pîinea omenirii spre ființă;
Cînd nu e el, e mare suferință;
E pradă morții cel ce nu îl are;
Deci mare e lucrarea lui sub soare.

Să stea el ferecat în adincime,
El, cu măreață soartă din vechime?
Menirea lui e falnică, sublimă;
Deci, trebuie să iasă la lumină!

Și-ncet, încet, plantula mică crește,
De străbătut prin glie se gătește,
Unealtă-și face-apoi de perforare,
Căci trebuie să iasă sus, la soare.

Întinde rădăcini ca o platformă
Și-ncepe bătălia ei enormă;
Ziua și noaptea ea n-are hodină,
Căci trebuie să iasă la lumină.

Și nu e sol, oricît ar fi de tare,
Pe care a plantulei încordare
Să nu-l supună, — moartă tină, —
Căci trebuie să iasă la lumină.

Cu luptă grea, ce nu se povestește,
Plantula piedicile biruiește,
Bijuteria-aceasta-atît de fină,
Apare dintr-o dată la lumină.

Da, grîul trebuie voinic să crească,
Cu rodu-i omenirea să hrănească.
Menirea lui e falnică, sublimă,
Să iasă, dară, grîul la lumină.

D. Florea

„Om al lui Dumnezeu”

„Nu oricine-Mi zice: Doamne, Doamne va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri”. Matei 7,21.

Cuvîntul de mai sus, pentru adevărații credincioși, sună ca o melodie plăcută sub a cărui acorduri viața pulsează sub toate aspectele ei zilnice. Regretabil e însă faptul că mulți nu prind adevăratul acord, deși ei cîntă, cîntă fals ceea ce supără pe cei ce-i ascultă și-i vād.

Sub acest aspect am dori puțin să aprofundăm cuvîntul de mai sus: „Iar tu om al lui Dumnezeu”. De la început e bine să știm, că sînt două clase de „oameni ai lui Dumnezeu”, în biserică. Se poate ca pentru unii să pară neînțeleasă această clasare și pe drept cuvînt pot să-și pună întrebarea: „Cum eu membru al bisericii lui Dumnezeu și totuși să nu fiu un om al lui Dumnezeu? Eu care iau parte la toate serviciile divine, precum și la actul Sf. Cine, să nu fiu „om al lui Dumnezeu”? Înainte de a-ți da răspunsul, gîndește-te că a fi membru al bisericii nu e și o garanție că ești și „om al lui Dumnezeu”; nici chiar îndeplinirea vreunei slujbe în biserică, nu-ți dă garanția de mai sus.

Arătăm că sînt două clase de „oameni ai lui Dumnezeu” în biserică. Ca să înțelegem mai bine, să ne gîndim la următoarea întîmplare din V. Testament: După ce Solomon a murit, precum știm, semințiile lui Izrael se rupseră și astfel formară două state aparte; zece seminții fiind despărțite de Templul din Ierusalim unde-și aduceau rugăciunile și jertfele cerute de legea ceremonială. Iar Ieroboam a zidit un locaș de închinare, ca poporul să nu mai meargă la Ierusalim. În acest nou locaș de închinare, el a pus chipuri de viței turnați din aur, zidindu-le și un altar, unde poporul să-și poată aduce

jertfele cerute de legea ceremonială. Cu privire la „Acest Altar” un om al lui Dumnezeu a primit instrucțiuni clare, pînă la amănunte ca: ce să spună despre altar, cum avea să se comporte pe drum la piecare, la locul cu pricina precum și la întoarcere. 1 Imp. 13. După cum bine știm, el își aduse lucrarea în mod minunat la îndeplinire. Ba chiar te umpli de admirație cînd vezi că pentru acela care voia să pună mîna pe el — acesta se roagă lui Dumnezeu. Acesta era „omul lui Dumnezeu” și nu putea să se comporte altfel. Ascultă întru totul de porunca divină, refuzînd orice răsplată ce i s-a oferit.

Să ni-l imaginăm, cît de fericit era pe drumul întoarcerii, că și-a îndeplinit lucrarea încredințată de Cel de Sus. Vocea lui se înălța în cîntări de laudă și mulțumire, iar în inimă avînd adevărata pace, care nu putea fi tulburată nici de drumul obositor și nici din cauza lipsei de hrană. În aceste clipe de mulțumire și satisfacție sufletească, se refugiază pentru un scurt popas la umbra răcoritoare a unui stejar, întîlnit în cale. În aceste clipe, de repaus, se apropie cineva de el cu următoarea întrebare: „Tu ești omul lui Dumnezeu?” v. 14. Răspunsul a venit tot atît de prompt: „Eu sînt”. Acesta îi spuse... „Și eu sînt proroc ca tine”. v. 18. Cu alte cuvinte, și eu sînt omul lui Dumnezeu. Notați expresia: „Îl mințea”. Dacă așa stau lucrurile, și-a zis adevăratul om a lui Dumnezeu, hai să mergem. Și au plecat unde era invitat. Rezultatul îl cunoaștem. Iată dar, doi oameni ai lui Dumnezeu și totuși ce mare deosebire între unul și celălalt. Și ca să scoatem această deosebire în relief, să

facem o paralelă între unul și celălalt. De primul, Dumnezeu confirmă că este omul Lui. Cel de al doilea, își dă el această denumire. Primul merge unde este trimis de Dumnezeu. Cel de al doilea merge unde el crede de bine.

Primul nu poate duce o altă solie decît solia pe care a primit-o.

Al doilea duce o solie pe care el o crede de bine. El poate ca să și mintă chiar, precum am văzut mai sus.

Primul caută să respecte instrucțiunile primite d'n partea lui Dumnezeu, cu privire la mîncare și băutură. v. 7—8.

Pentru cel de al doilea acestea nu au nici o importanță.

Primul are un spirit de abnegație și altruism față de semenii săi.

Al doilea are un spirit de gelozie și ură față de semenii.

Să ne oprim aici cu paralela dintre cei doi și să întoarcem spre noi acul magnetic. Notează bine: „Iar tu om al lui Dumnezeu”. Un adevărat om al lui Dumnezeu, își are religia în întreaga sa ființă. În minte, inimă și toată ființa sa este dirijată de această forță lăuntrică. 1 Tes. 5, 23.

Cuvîntul inspirat ne prezintă următorul tablou cu privire la „așa ziii oameni ai lui Dumnezeu”. „Îmi produce durere faptul că sînt în Comunitate persoane care nu au limbă liniștită. Sînt limbi mincinoase, care se hrănesc cu răutăți. Sînt limbi pline de șiretenie și birfeală. Se vorbește de rău, se amestecă în chip necuviincios în lucrurile care nu-i privesc, se scot zvonuri rele. Printre birfitori unii sînt mîncăți de curiozitate, alții de gelozie, iar alții de ură față de aceia prin care Dumnezeu a vorbit ca să-i mustre”. . . . Domnul Isus spunea: „Cuvîntul vostru să fie da și nu”. Mat. 5, 37. Tot aceștia, își pot permite să ducă „SOLII” pe care ei le găsesc de bine. Solii ce nu le-au fost încredințate de nimeni și cu care solii, ei în loc să facă o lucrare bună, distrug mai de grabă, pe solul adevărat,

iar dacă pot și solia lui, ca și în cazul mai sus arătat. „Vai de cel prin care vine prilejul de păcătuire“ a spus Domnul Isus. Pe aceștia Serva Domnului îi numește: „Soli netrimisi“, sau „Soli ce se trimit pe ei înșiși“. Cite greutăți n-au făcut și mai fac și astăzi unii ca aceștia. Notați pretenția lor: că „de la Domnul au primit această solie“. Soli de felul acesta au fost și vor mai fi. Ap. Pavel a avut și el mult de furcă cu acest soi de soli... Iată ce scria el Galatenilor: „Nu doar că este o altă Evanghelie, dar sînt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască Evanghelia, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema“. Gal. 1, 7—8. Pe astfel de soli îi vom putea distinge de îndată și anume, vom observa că ei sînt mînați de un spirit străin, care se observă prin critică, nemulțumire și interese personale. Pe aceștia, adevăratul om al lui Dumnezeu e bine să-i examineze în mod minuțios și să nu se lase amăgit de ei. Aceasta a fost și este și astăzi o încercare pentru adevăratul om al lui Dumnezeu. Ei sînt molipsitori și după cum e de așteptat cei mai slabi se molipsesc. Să mai amintim și de alți „oameni ai lui Dumnezeu“. Pe aceștia îi putem distinge foarte ușor după următoarele observațiuni și anume: Aceștia au foarte multe cunoștințe în materie de doctrină creștină. Știu să despice firul de păr și-n șapte dacă li se cere. Numai că la aceștia vom observa o particularitate foarte pronunțată și anume: Ei nu trăiesc ceea ce ei spun la alții să facă. Ca și fariseii din timpul Mintuitorului: „Voi știți dar nu faceți“. Nici preotul și nici levitul, n-au dat o dovadă practică a religiei lor. A trebuit să vină un adevărat om și să facă lu-

crarea neglijată de cei doi. Pe aceștia îi vom mai vedea în adunare cum caută greșeli la toți, începînd de la pastor, presbiter, diacon și pînă la ultimul membru. Iată ce stă scris despre aceștia: „...Satana se hucură de stările care predomină între aceia care se nu-

Un val

Un val ce viața își ducea
Adinc... adinc în mare,
Să scape foarte mult dorea
De-a lui umilă stare.

De-aceea, într-o zi le-a spus
— Sătul de-această viață —
El valurilor care sus
Trăia la suprafață:

„Ce fericit o duceți voi
Plutînd pe fața mării;
De aer parte-aveți, de ploii,
De atmosfera verii...“

Ah... mult de tot eu aș dori
S-ajung la suprafață,
Si soarele să-l pot privi
În orice dimineață!

Mult n-a trecut și-a izbîndit
De jos, din adîncime
S-ajungă — cum el și-a dorit —
Acolo la-nălțime.

Dar colo sus, ca un titan
— Gonindu-i cu mîndrie —
Sufla un groaznic uragan
Cu-ntreaga lui furie.

Sărmanul val a fost gonit
Pe mare de furtună
Pînă ce-n luptă-a obosit
Cu stihia nebună.

Pe-un banc din alb nisip format
Pe malul mării-ntinse,
Într-un tîrziu a eșuat —
Cu visurile stinse.

Să nu te lupti s-ajungi nicicînd
Pe culmi... la suprafață!
Muncește... munca în curînd
Te va-nălța în viață.

După H. H. de R. K.

mesc poporul lui Dumnezeu. În timp ce ei neglijează propriul lor suflet, caută plini de nesațiu orice prilej de a birfi și osîndi pe alții. Toți au defecte de caracter și nu este greu de a găsi ceva pe care gelozia să-l întrebuițeze spre batjocorirea lor.

„... Fîind despărțiți de Dumnezeu, bănuitorii de rele ajung jucăria ispitei. Ei nici nu-și dau seama de tăria sentimentelor lor sau de efectul cuvintelor lor. În timp ce ei condamnă greșelile altora, ei se lasă în greșeli și mai mari... Ei sînt mereu nemulțumiți, chiar dacă au sau nu vreo slujbă în Comunitate. Cîte nu s-ar mai putea spune în legătură cu aceștia.

În lumina celor mai de sus ne putem examina fiecare dintre noi. În legătură cu acest gînd iată ce citim: „Dacă fiecare persoană care-și dă numele de creștin și-ar folosi puterea de cercetare pentru a observa în însăși ființa sa care sînt relele care trebuie să fie cercetate, în loc de a vorbi de greșelile altora, în Biserica de astăzi ar fi o stare mult mai sănătoasă“.

E adevărat că numai prin eforturile noastre personale nu vom putea ajunge ținta măreții, dar lăsîndu-ne sub călăuzirea Duhului Sfînt, vom putea spune și noi împreună cu Ap. Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește“. „Poți să fii cît de aspru și criticant față de propriul tău caracter plin de greșeli, dar fii bun, milos, și binevoitor față de alții“. Lăsîndu-ne conduși în acest fel, vom fi feriți de multe experiențe triste în viața de credință și vom ajunge să fim o binecuvîntare pentru Biserică și societatea în mijlocul căreia trăim.

Pastor
Grigore Boia

O inscripție cu trei feluri de litere

Dumnezeu este iubire...“ 1 Ioan 4, 16. Iată inscripția care este scrisă cu litere de neînălțurat deasupra Sfințelor Scripturi, cit și deasupra planului de mintuire. Aceasta este ideea principală a Bibliei, gândul care stă la temelie doctrinei creștine.

În grădina Edenului această inscripție a fost arătată cu litere de aur. În cartea Cântarea Cântărilor același gând apare scris cu litere de foc, iar pe Golgota, textul acestei inscripții a fost repetat, de data aceasta cu litere de singe.

Acest adevăr minunat a fost făcut cunoscut chiar de la început. A fost comunicat primei perechi în grădina Edenului, Adam și Eva au simțit din plin în frumusețea lor câmin, căldura iubirii divine.

Pe orice fir de iarbă, pe orice frunză a pomilor, pe petalele florilor cu plăcutul lor parfum, cit și pe bogatele roade ale naturii, era scris parcă cu litere de aur: Dumnezeu este iubire. Despre iubirea lui Dumnezeu vorbea zumzetul albinelor, ciripitul vesel ca și cîntecul melodios al păsărelelor; despre aceasta glăsuia foșnetul frunzelor ca și clipcitul piraielor. Iar glasul plin de melodie al îngerilor căuta să explice prin cuvinte pline de înțeles măreția dragostei divine.

Satana privi cu nestăpînită invidie la fericirea netulburată a primei perechi, fericire pe care și el o avusese, dar o pierduse din cauza păcatului, și se hotărî să le strice pacea și mulțumirea cu orice chip. Prima pereche a fost ispitită. În loc de a lua seama la minunata inscripție aurită din grădina Edenului, ea își aplecă urechea la minciunile și sofistăriile lui Satana. Îndoiala se strecură în inimă și neascultarea o urmă. Adam căzu în păcat. Prima pereche fu izgonită din Eden. Ei pășiră triști pe pământul blestemat din cauza propriului lor păcat.

Începînd de la căderea în păcat, inscripția aurită despre iubirea lui Dumnezeu a început să pălească tot mai mult. O mare parte a acestei lucrări o săvîrși potopul. Cu toate acestea, din această inscripție minunată a mai rămas încă ceva în natură. În natură au mai rămas gesturile frumuseți cari pot

să incinte inima și să îndrepte gândurile la iubirea cea nesfîrșită a lui Dumnezeu. Atmosfera dătătoare de viață ce ne înconjoară, uriașele întinderi ale mării, falnicii munți ce ascund în măruntaiele lor atîtea bogății, piriiașe, riuri și fluvii, ce coboară din munți spre mare și împart pe drumul lor șerpuit viață și prospețime vegetației, toate vorbesc încă despre dragostea divină. Izvoarele răcoritoare ca și lanurile aurite de grâu, fructele pictate parcă de mîna unui maestru ca și parfumul îmbătător al felurilor flori multicolore, toate ne amintesc că Dumnezeu este iubire. Și despre același adevăr ne povestește călduros și lumina plăcută a soarelui, razele palide și liniștitoare ale lunii, cit și licărirea miliardelor de stele de pe bolta cerului.

Pentru o mai bună înțelegere a acestui adevăr Dumnezeu inspiră bărbați și femei cari au scris rînd pe rînd cărțile cari formează astăzi Sfințele Scripturi. Cam pe la mijlocul Sfințelor Scripturi este așezată cartea: „Cîntarea Cîntărilor“ scrisă de Solomon. Cu toate că această carte a fost scrisă în toate timpurile între cărțile canonice, foarte mulți și-au exprimat și își exprimă încă părerea că lozul acestei scrieri nu ar fi între cărțile sfinte ale Bibliei. Cîntarea Cîntărilor apare la prima citire ca un poem artistic. Tema ei unică este dragostea. Cu toate acestea, între acest poem și altele de felul lui există o mare deosebire.

Fără a intra în amănuntele alegoriei și ale simbolisticii din această descriere minunată și mișcătoare a dragostei Mintuitorului, a dragostei divine, putem să spunem că aici inscripția aurită din Eden reapare în incandescența tremurîndă a literelor de foc.

Dacă scîntela sacră a iubirii celei mai curate care a existat cîndva, va reuși să aprindă și în inimile noastre focul cel sfînt al iubirii divine, atunci inimile noastre reci și indiferente vor fi încîlzite, sufletele noastre vor fi transformate, iar caracterele noastre vor fi sfințite și inobilate. Dacă inscripția de foc va apare și pe inimile noastre, iubirea divină și-a ajuns scopul.

Cînd focul iubirii arde în noi, acest foc produce energie și forță.

Forța aceasta motrică a iubirii ne va mîna la fapte: la fapte de ascultare și împlinire a datoriei, la fapte de bunătate și sacrificiu, la fapte de curaj și eroism. Această forță a iubirii ne va duce înainte, pe calea sfințirii și ne va apropia tot mai mult unul de altul și pe toți de Dumnezeu. Atîta timp cit arderea aceasta va fi hrănită din rezervoarele imense ale cerului, focul zelului și al rivnei pentru tot ce este bun și nobil nu va înceta.

Dar nu a fost îndeajuns ca inscripția iubirii să fie gravată cu litere de aur și imprimată cu litere de foc. Dacă iubirea nu ar fi fost scrisă și cu litere de singe, celelalte două inscripții nu și-ar fi ajuns niciodată scopul. Păcatul a reușit să șteargă aproape în întregime literele de aur și să stingă, pe cele de foc, Păcatul a gravat adînc în firea noastră trăsături contrare iubirii, cum sînt invidia și gelozia, răutatea și ura, egoismul și mîndria, perfidia și viclenia. Păcătoșii ajunseser — ca o urmare a practicării păcatului — incapabili să mai descifreze inscripția aurită scrisă în Eden, rămășițele căreia au rămas încă în natură și inscripția de foc din paginile Sfințelor Scripturi. Domnul Isus Hristos a scris din nou prin moartea Lui pe Golgota pe frontispiciul lumii: „Dumnezeu este iubire“. De data aceasta unealta de scris a fost mutată în singe; inscripția a fost repetată, scrisă nu cu singe de turele sau de miei, nu cu singele taurilor și al țapilor cari au constituit — timp de veacuri — jertfele Vechiului Testament, ci cu singele cel scump și foarte prețios al nevinovatului Fiu de Dumnezeu: Isus Hristos.

După cum singele lui Abel vorbi cîndva — deși fără glas — cu claritate impresionantă despre iubirea lui față de Dumnezeu, tot așa și singele cel prețios al Domnului Hristos scurs picătură cu picătură pe lemnul crucii de pe Golgota, ne vorbește și va glăsuși pînă la sfîrșit despre iubirea cea mare și fără de sfîrșit a lui Dumnezeu față de omenire. Pe Golgota e scris că

(Continuare la pag. 16)

Probleme de doctrină

Continuând a ne ocupa de „perpetuitatea Decalogului“, în numărul de față vom căuta să examinăm alte două probleme ce izvorăsc din „interpretarea“ unor texte ale Sf. Scripturi.

„Apostolul Pavel, spun cei ce resping doctrina perpetuității Decalogului, declară că — slujba aducătoare de moarte

scrisă și săpată în pietre, a fost trecătoare. Deci, susțin aceștia, și legea celor Zece Porunci, care a fost scrisă pe table de piatră este... trecătoare“ (2 Cor. 3, 5—11).

Care este oare înțelesul celor spuse de marele apostol al neamurilor?

Să vedem însă ce anume a spus oare apostolul Pavel în introducerea textului de mai sus? Pavel declară fraților din Corint: „Voi sînteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți. Voi sînteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sînt inimi de carne“. 2 Cor. 3, 2. 3.

Iată cheia interpretării cuvintelor ce vor urma. Vorbirea sa figurată este împrumutată din contrastul Scripturii dintre legămîntul cel vechi și cel nou. „Table de piatră“ în contrast cu „tablele inimii“, „Cerneală“ în contrast cu „Duhul Dumnezeului celui viu“. Acești Corinteni, ne spune el, erau „slujiți sau serviți de noi“ (Traducerea română a textului din 2 Cor. 3, 3 p.p. spune: „Voi sînteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi.“ Alte traduceri, ca de exemplu K.J. spune: Slujiți (serviți) de noi“.

Printr-o ușoară tranziție, apostolul Pavel intră în discutarea celor două legăminte, adăugînd imediat faptul că Domnul Hristos: „care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legămînt (testament) nou; nu al slovei, ci al Duhului; „căci slova omoară, dar Duhul dă viață“.

Noi putem incheia acum această discuție, căci examinarea de către noi în numerele

trecute a celor două legăminte, descoperă în mod clar faptul că ratificarea noului legămînt, nu însemnează și abolirea celor Zece Porunci. Dar să vedem totuși cum stau lucrurile.

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atîta slavă încît fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?

Dacă slujba aducătoare de osîndă, a fost slăvită, cu cît mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?

Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult.

În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cît mai mult va rămîne în slavă ce este netrecător!

Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi... nu facem ca Moise, care își punea o mahrană peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironească ochii asupra sfîrșitului a aceea ce era trecător“. 2 Cor. 3, 7—13.

Avem aici o serie de contraste, prezentate nu cu intenția de a minimaliza vechea dispensațiune, ci de a glorifica pe cea nouă.

A fost totdeauna străduința studiilor lui Pavel, de a dovedi faptul că Domnul Isus și slujba Sa au constituit o slavă orbitoare. Acest argument, prin contrast, scoate în mod deose-

bit în evidență cartea Ebreilor, ce a fost scrisă pentru credincioșii Iudei, care, pînă cînd au acceptat pe Domnul Hristos, au gîndit că slava de la Sinai și slujirea legii divine sub preoții și conducătorii Iudei, a fost ultima expresie în ceea ce privește slava cerească. Contrastele pe care apostolul Pavel caută să le prezinte, în mod esențial sînt aceleași contraste dintre legămîntul vechi și nou.

1. „Slujba aducătoare de moarte“, în contrast cu „Slujba Duhului“.

2. „Slujba aducătoare de osîndă“, în contrast cu „slujba aducătoare de neprihănire“.

3. „Slova omoară“, în contrast cu „Duhul dă viață“.

4. „Slavă“, în contrast cu „strălucire“, din pricina „slavei ce o întrecea cu mult“ (v. 10).

5. „Trecător“, în contrast cu „rămîne“.

Punctele 1 și 2 nu sînt decît simple variante ale expresiilor din discuție. Deci problemele ce stau în fața noastră, sînt:

1. Care sînt aceste două slujbe?

2. Ce se înțelege prin „slovă“ și „Duh“?

3. Ce este această „slavă“ relativă?

4. Ce a fost „trecător“ și ce „rămîne“?

Cei care ridică obiecțiunea ce face subiectul acestei tratări, vor răspunde imediat: „Slujba aducătoare de moarte“, a fost aceea care „a fost scrisă și săpată în pietre“, deci în mod clar, cele Zece Porunci. Dar

nu trebuie să ne grăbim cu răspunsul. Este oare corect a vorbi despre „slujbă“ și „lege“, ca fiind expresii sinonime? Desigur că nu! Este corect a vorbi despre „slujbă“, sau cum mai putem spune, despre administrarea legii. Căci administrarea legii „însemnează mijloacele prin care ea (legea) este pusă în aplicare și nu trebuie confundată cu legea în sine. De aceea, „slujba aducătoare de moarte“ sau „slujba aducătoare de osîndă, se referă la slujba, sau administrarea legii care a fost „scrisă și săpată în piatră“.

Printr-o singură figură de stil legea este numită „moarte“ și „osîndă“. Cu o oarecare ocazie din zilele lui Elisei, fiii profetilor s-au strîns împreună cu el în jurul unei „oale mari“, în care se pregătea niște „curcubete sălbatice“. Desigur, curcubetele erau otrăvitoare, căci unul dintre cei ce mîncau a strigat: „moartea este în oală“ (2 Regi 4, 38—40). Desigur, el a vrut să spună că în oală se găsea ceva care ar fi cauzat moartea. Dar el, substituind cauza, efectului, a strigat așa cum am citat.

Apostolul Pavel spusese mai înainte Corintenilor: „Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea“. 1 Cor 15, 58. Adică, dacă, n-ar fi legea lui Dumnezeu, care condamnă pe cel care o violează, atunci n-ar fi nici păcat și în consecință nici moartea, care este plata păcatului, căci „unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege“. Rom. 4, 15. Gîndind la acest lucru și în contrast cu faptul că „legea este sfîntă... dreaptă și bună“, faptul acesta l-a îndemnat pe apostolul Pavel să întrebe: „atunci, un lucru bun mi-a dat moartea“? (Alte traduceri redă astfel acest text: „Atunci ceea ce este bun a fost făcut pentru mine moarte“?) Aici el vorbește despre Lege ca fiind moarte“. Astfel, cum spune oare Pavel că mai scăpăm de această „slujbă aducătoare de moarte“, „această slujbă aducătoare de osîndă? Prin abolirea (desființarea) legii lui Dumnezeu? Să ascultăm urmă-

toarele gînduri ale apostolului: „Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pămîntești, ci după îndemnul Duhului.“

În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.

Căci — lucru cu neputință Legii, Dumnezeu a osîndit păcatul trimițînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pămîntești, ci după îndemnul Duhului“. Rom. 8, 1—4.

Noi scăpăm de „osîndire“ prin Domnul Isus Hristos, care schimbă inimile noastre, astfel „porunca Legii să fie împlinită în noi“. Pavel descrie această stare de schimbare ca umblînd după „lucrurile Duhului“, și adaugă că „aceasta este viață și pace“. vers. 5, 6.

Aici este vorba despre o situație de „osîndire“ și „moarte“, care este schimbată în una de „ne-condamnare“ ci mai degrabă de „viață“. Cu alte cuvinte, o slujire a osîndirii și morții, schimbată pentru o slu-

jire a Duhului și a vieții. Cît de evident este faptul că noi discutăm aici cele două legăminte. Și de asemenea, cît de evident este faptul că expresiile apostolului Pavel din Romani 8, sînt paralele cu cele din 2 Corinteni 3. Aceasta este învățătura cea clară a Sf. Scripturi.

Litera cea rece a legii, așa cum apare ea pe tablele de piatră nu are nici o putere dătătoare de viață. Ea nu poate decît să se îndrepte în mod acuzator către fiecare păcătos, pentru că „toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. O administrare a legii bazată numai pe litera ei, nu poate avea ca rezultat decît moartea pentru cei ce au călcat-o. Dar o administrare a ei bazată pe iertarea care este posibilă prin lucrarea Duhului Sfînt asupra inimii, are ca rezultat viața! Contrastul dintre „literă“ și „spirit“, nu însemnează un contrast între „o dispensațiune a legii“ și „o dispensațiune de liberare de orice lege“. Așa cum am mai arătat, atunci cînd Duhul lui Dumnezeu ne stăpînește, cerințele Legii sînt îndeplinite în inimile noastre.

Ce se înțelege acum prin „slava“ menționată de apostolul Pavel? El vorbește în mod deschis despre slava relativă a celor două slujiri. Dreptatea și neprihănirea lui Dumnezeu strălucea cu putere, chiar cu o slavă înfricoșătoare, pe muntele Sinai, pe cînd El proclama Legea Sa. El stătea acolo ca un foc mistuitor. Dar cu cît mai mare a fost strălucirea slavei lui Dumnezeu care a cuprins pămîntul cu razele sale dătătoare de viață atunci cînd Domnul Isus a venit pe pămînt, ca să „Mintuiască pe poporul Lui de păcatele sale“. Matei 1, 21. Aici s-a împlinit slava dreptății și a milei, căci murînd pentru păcatele noastre — pentru „călcările legii“ de către noi — Domnul Isus a descoperit cum Dumnezeu poate fi în același timp „(drept) neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“. Rom. 3, 26.

Aceasta ne duce la ultima întrebare : Ce a fost „trecător“ și ce „rămîne“ ? De fapt acestei întrebări i s-a răspuns deja. Slava dată pe față la darea Legii este atât de mult întrecută de slava dată pe față la salvarea păcătoșilor de la călcarea ei, încît apostolul Pavel poate vorbi în mod drept despre prima ca fiind „glorioasă“, iar despre a doua ca fiind „gloria ce excelează“, sau „care întrece cu mult“... pe prima. Dar tocmai aici, Pavel prezintă un incident în legătură cu darea Legii pe Sinai, pentru a ilustra un punct pe care el dorește să-l prezinte în versetul ce urmează imediat acestui pasagiu disputat. Cînd Moise a coborît de pe munte cu tablele Legii în mîinile sale... „pielea feții lui strălucea : și se temea să se apropie de el“. Așa că Moise „și-a pus o mahramă pe față“, în timp ce vorbea cu Israelitii. (vezi Ex. 34. 29—35).

Pavel se referă la acest lucru spunînd : „Acum, dară slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atîta slavă încît fiii lui Israel nu puteau să-și pironescă ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare“. 2 Cor. 3, 7. El se referă iarăși la lucrul acesta în versetul 10, spunînd că era „trecător“, și iarăși în vers. 13, în aceste cuvinte : „Să nu facem ca Moise, care își punea o măhramă peste față pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironescă ochii asupra sfîrșitului a ceea ce era trecător“. 2 Cor. 3, 13.

Slava fostei slujiri, acum sfîrșită, a fost aceea care era de acum de domeniul „trecutului“, „abolită“, chiar dacă, ca o analogie istorică, Pavel le reamintește că slava de pe față lui Moise a fost aceea care a fost „abolită“, „îndepărtată“, „terminată“. Raportul biblic declară că vălul a fost pe față lui Moise și nu pe tablele de piatră, că față lui strălucea și nu tablele de piatră și că slava sau gloria de pe față lui a fost aceea care a trecut, a dispărut

și nu aureola ce înconjoară pentru vecie scrierea divină a Decalogului.

Bine prezintă unii comentarii învățătura ce se desprinde din Cor. 3 :

„Legea morală a celor Zece Porunci, fiind scrisă de dege-

tu lui Dumnezeu, este încă obligatorie acum, ca și de fapt totdeauna ; dar trebuie pus accentul pe spiritul de „iubire“ al Evangheliei, și nu pe litera unei ascultări servile, ci într-o mai deplină și mai profundă spiritualitate“ (Mat. 5, 17—18 ; Rom. 13, 8).

Al doilea lucru de care am dori să ne ocupăm, în aceeași ordine de idei, este cuprins în epistola ap. Pavel către Galateni, capitolul 4.

„Alegoria lui Pavel cu privire la cele două legăminte din Gal. 4 — spun unii — dovedește faptul că noi nu avem nimic a face cu Legea, în dispensațiunea creștină“. Poate fi oare acest lucru adevărat ?

În capitolul patru al epistolei către Galateni, Apostolul Pavel arată că Abraam a avut doi fii. După ce relatează incidentele nașterii lui Ismail, din

roaba Agar, cum și nașterea lui Isac din Saara, femeia sa liberă, primul fiind „născut după trup“ iar al doilea „după făgăduință“, Pavel declară :

„Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles : acestea sînt două legăminte : unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia ; — și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.

Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră“. Gal. 4, 24—26.

Dumnezeu a făgăduit lui Abraam un fiu. El a crezut în această făgăduință „și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire“. Gen. 15,6. Făgăduința aceasta a fost de o mare importanță pentru Abraam, căci Dumnezeu i-a promis de asemenea : „În sămînța ta (Hristos) vor fi binecuvîntate toate națiunile pămîntului“ Gen. 26, 4. (Vezi Gen. 12,3). Dar credința sa și aceea a soției sale lipsite de copii, Sara, a fost în mod evident sceptică. Ea l-a încurajat ca să ia pe Agar ca soție, pentru ca astfel, să poată avea urmași. Dar Domnul i-a spus că Ismail, care a fost născut din această legătură, nu va fi acela care să fie împlinirea făgăduinței divine cu privire la un fiu, ci că

Cîntec de vară

*Seninul cer al zilelor de vară
Cu scînteieri de-argint pe-al său
întîns,*

*Ne-a scos din inimă orice
grijă-amară
Și flăcări de iubire a aprins.*

*Divine raze scaldă iar pămîntul
Și lanurile toate-s aurii ;
De cînturi dragi răsună-ntreg
văzduhul :*

Mărire-Ți cîntă azi ai Tăi copii.

*Sub draperii de frunze-n codru
verde*

*Găsește-odihnă omul obosit ;
Al cîntului ecou prin văi se
pierde*

Și totul e din nou întînerit.

*Ajută-ne cu bunătate, Doamne,
Să Te urmăm și Ție să-Ți
slujim*

*Ca fapte bune-n noi să
odrăslească.*

Cu Tine-n cer, ajută-ne să fim.

Benone Burtescu

făgăduința dată avea să se împlinească în viitor.

Adaptînd acest incident istoric la experiența curentă a creștinilor Galateni, care încercau să-și asigure făgăduința de mîntuire a cerului prin propriile lor fapte — (Gal. 4, 10 : „Voi păziți zile, vremi și ani“) — el declară că aici este o alegorie, o descriere figurată a celor „două legăminte“.

În această alegorie Agar, reprezintă Sinai. Ea a fost o sclavă, iar copiii ei urmau să fie în aceeași stare de robie. Ea reprezintă de asemenea „Ierusalimul de astăzi, care este în robie cu copiii ei“. De la Muntele Sinai vine legămîntul cel vechi. Cum oare se poate spune că vechiul legămînt „dă naștere la robie“? Toți comentatorii biblici, împreună cu apostolul Petru, sînt de acord cu privire la faptul că fratele nostru ap. Pavel, a scris unele lucruri greu de înțeles, iar epistola sa către Galateni ilustrează acest lucru. Noi credem însă că două sînt căile în care vechiul legămînt ar putea duce la sclavie.

1. Ritualul ceremonial a numeroaselor sacrificii, zilele de sărbătoare și altele ca acestea — prin care Israelii își exprimau dorința lor după eliberarea din păcat — călcarea legii morale — tîneau să devină o sarcină din ce în ce mai intolerabilă pe măsură ce rabinii în mod constant le multiplicau și duceau pînă la rafinament. La Consiliul de la Ierusalim, conducătorii primei biserici creștine au luat în discuție în mod formal cererea unor Iudei care declarau că : „Atunci unii din partida Fariseilor, cari crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise“. Fapt. 15, 5. La aceasta apostolul Petru a răspuns : „Acum dar, de ce ispițiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?“ Fapte 15, 10. Această întrebare se pare că merge paralel cu o altă întrebare pe care apostolul Pavel a

pus-o Galatenilor : „Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți din nou ?

Voi păziți zile, luni, vremi și ani“. Gal. 4, 9—10.

Desigur aici este o „robie“ care este suficientă a prilejului o interpretare logică a cuvintelor lui Pavel cu privire la faptul că legămîntul Sinaitic, generează robie. Iată ce citim în legătură cu Gal. 4, 25 :

„Voința religioasă a Iudaismului, consta într-o ascultare servilă a literii legii ceremoniale, interpretate de rabini prin infinite reguli de „despicarea firului de păr în patru“, a cărei exactă păzire era imprimată asupra conștiinței celor ce o acceptau, ca fiind esența adevăratei pietăți“.

2. Legea morală, centrul vechiului legămînt, ca de fapt și al noului legămînt, poate fi considerată ca ducînd în robie, dacă acel ce o aplică va căuta să păstreze Legea în propria sa putere. Apostolul Pavel ne spune că : „Pentru că Legea aduce minie ; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcarea de lege“. Rom. 4,15. Dar ce ? Pavel ne explică : „Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar cînd a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit“. Rom. 7, 9. Și atunci cînd cineva este mort în păcat, este el un om slobod ? Și apostolul Pavel spune de asemenea : „Nu știți că, dacă vă dați robii cuiva, ca să-l ascultați, sinteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire“ ? Rom. 6, 16.

Acum, cum oare puteau cei despre care vorbea Pavel — („Ierusalimul care este acum — cu copiii săi“) — să nădăduiască a scăpa de sclavia lor ? Răspunsul este... prin orientarea către noul legămînt, de la vechiul legămînt.

Prin contrast cu cei în „robie“, Pavel, în alegoria sa, de-

clară că : „Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră“. Gal. 4, 26. În Ebrei, Pavel folosește de asemenea această figură de stil : „Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trîmbiță, nici de glasul, care vorbea în așa fel că ceice l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta :) 'Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata'. Și priveșteea aceea era așa de înfricoșătoare încît Moise a zis : 'Sînt îngrozit și tremur!' Ci v-ați apropiat de muntele Si-onului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a ingerilor, de Biserica celor întîi născuți, cari sînt scriși în ceruri, de Dumnezeu. Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți, de Isus Mijlocitorul legămîntului celui nou, și de singele stropit, care vorbește mai bine decît singele lui Abel“. Ebrei 12, 18—24.

Fără a intra în o amănunțită examinare a figurilor de stil, care ne poate duce dincolo de limitele problemei în discuție — perpetuitatea Decalogului — noi putem în mod simplu să spunem că apostolul Pavel descrie aici starea acelora care sînt sub „legămîntul cel nou“. Noi am văzut deja că sub noul legămînt, legea lui Dumnezeu este scrisă în inimile noastre. În acest pasaj din Ebrei, Pavel declară în mod clar, printr-o serie de contraste și comparații, că ascultarea de vocea lui Dumnezeu este de o importanță capitală.

Datorită faptului că noi intrăm sub noul legămînt prin actul credinței noastre în acceptarea făgăduinței lui Dumnezeu de a scrie Legea Sa în inimile noastre, noi nu mai sintem : „din fire copii ai miniei, (Ef.

(Continuare la pag. 18)

Evanghelia apostolului Ioan

Evanghelistul Matei a scris Evanghelia sa, ca iudeu pentru iudei. El a redat o mare parte din faptele și cuvintele Mântuitorului, explicându-le cu prezicerile profeților și dovădind prin aceasta că Isus Hristos este Mesia cel proorocit de către profeții V. Testament. După Matei, evanghelistul Marcu a scris Evanghelia lui, plină de vigoare, adresându-se vigurosului popor roman. După acești doi, cel de al treilea evanghelist Luca, om de cultură aleasă, a scris Evanghelia lui, plină de duioșie și cu deosebit talent, adresându-se poporului grec, care era atât de strălucit prin arta și cultura lui.

În aceste Evanghelii era cuprinsă aproape întreaga omenire cunoscută în acele timpuri. Timpul în care au fost ele scrise, se întindea între anii 40 de la nașterea Mântuitorului și pînă la anul 70.

Se putea crede că nu mai era trebuință de cea de a patra Evangheliie, care a fost scrisă de către evanghelistul Ioan, la adinci bătrînețe, cam pe la anul 100 de la nașterea Domnului Isus.

Și cu toate acestea, această a patra Evangheliie, aruncă cea mai puternică lumină asupra vieții Mântuitorului.

Ce a făcut pe acest apostol, ca aproape de sfîrșitul vieții sale, și o vîrstă de aproape 100 de ani, să scrie această Evangheliie, care e socotită cu drept cuvînt încoronarea celorlalte trei?

Evanghelistul Ioan nu avu- sese cultură, cu toate că avu- sese legături și cunoștințe prin- tre cărturari și cu marele preot. Ioan 18, 16. Fusese pescar ca și fratele său Iacob. Fusese uce- nicul lui Ioan Botezătorul, și cînd văzu pe Isus vorbind ace- stuia, poate și îndemnat chiar de el, a urmat pe Mîntuitorul fără încetare, în toate încercările și pînă la cruce, unde îl vedem alături de sfințele femei. Era cel mai tînăr și în același timp cel mai iubit de către Isus. Își arăta fericirea și recunoș- tința ce-i purta, pentru că se bucura de iubirea ce-i arăta Domnul Isus. La Sfînta Cină îl vedem cu capul rezemat pe pieptul Mîntuitorului.

Cum fiecare din cele trei Evanghelii își avea ținta lor, după timpul și locul unde au fost scrise și propovăduite, tot astfel și această Evangheliie din urmă își are scopul ei bine hotărît. Prin Ioan fură transmise învățăturile și profețiile cele mai adinci ale Mîntuitorului.

Cei dintii trei evangheliști ne-au redat viața lui Isus, atrăgînd pe cei dornici să știe cît mai mult din viața Lui. Voiau să adîncească și să pă- trundă natura dumnezeiască a lui Isus. Din această sete de a pătrunde întruparea Lui, se nă- scuse în sinul Bisericii creștine discuții, care au dus la pierde- rea dragostei dintii.

Astfel, după unii, Isus Hris- tos era un om ca toți ceilalți

oameni, fiul lui Iosif și Maria, dar nu Fiul lui Dumnezeu. Taina întrupării Lui îi incurca pe mulți.

Din dorința lor de a pătrun- de taina întrupării Mîntuitoru- lui, căzuseră în discuțiuni ră- tăcite, care i-a dus la ceartă și pînă acolo de a pune la îndoială divinitatea Domnului Isus Hristos.

Apostolii ceilalți se stinseseră din viață unul după altul. Cre- dincioșii nu mai aveau cui să se adreseze decît lui Ioan, sin- gurul rămas în viață. Ochii tuturor se îndreptară către sin- gurul stîlp al credinței. Ei se adresează Apostolului Ioan ru- gîndu-l să curme prin autori- tatea lui, discuțiunile ce ame- nințau Biserica.

Pentru luminarea acestor minți frămîntate de îndoială și necredință a venit cuvîntul evanghelistului Ioan, plin de autoritate și călăuzit de Duhul Sfînt.

El fusese ucenicul Mîntuito- rului chemat printre cei dintii, unul dintre cei mai iubiți de El, căruia i se destăinuia în clipele cele mai însemnate, pe munte, în grădină, la Cină, la cruce, la înviere. Avea în sufle- tul lui o mulțime de amintiri, în care trăia de mai bine de 60 de ani.

La rugămîntea credincioșilor și ascultînd de porunca lui Dumnezeu, Ioan scrise Evan- ghelia lui, călăuzit de Duhul Sfînt, pentru a descoperi lumii prin pana lui, cel din urmă cuvînt al lui Dumnezeu, pen- tru ca să ne arate că Isus Hris- tos a fost Fiul lui Dumnezeu dar o dată întrupat, El a fost în același timp și om, în stare să iubească, să sufere, să com- pătimească, să verse lacrimi, la mormîntul prietenului Lazăr, pentru ca apoi, prin puterea lui dumnezeiască să-l învieze și să-l redea familiei lui.

În atingerea scopului său de a arăta adevărata natură a lui Isus Hristos, sub călăuzirea Du- hului Sfînt, Apostolul așterne părți însemnate din clipele tră- îte de el în apropierea Domnu- lui Isus. El spune: „Dar lucruri- rile acestea au fost scrise, pen- tru ca voi să credeți că Isus

este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și crezînd, să aveți viață în Numele Lui". Ioan 20, 31. „Dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci minia lui Dumnezeu rămîne peste el". Ioan 3, 36.

„Si Cuvîntul S-a făcut trup (om), și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl". Ioan 1, 14. A venit plin de har între noi, pentru ca să ne mintuiască. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor". Ioan 1, 4.

Ceea ce face însemnată Evanghelia Apostolului Ioan, este că ea atinge partea cea mai duioasă a vieții Mintuitorului. Pe cînd cei dintîi trei evangheliști se ocupă despre viața publică a lui Isus, Ioan ne dezvăluie și viața intimă a Lui. El redă din minunile Mintuitorului, numai cîteva și acestea pentru că, cu ocazia înfăptuirii lor, Isus a rostit cuvîntări, în care El explică adevărata Lui natură de Dumnezeu și om. Ioan 8, 12—29 : 12, 44—50.

El nu se ocupă de viața lui Isus în Galileia, unde acesta atinge ochii orbilor, urechile surzilor, pentru vindecarea lor. Ioan se ocupă de viața lui Isus în Ierusalim, în mijlocul cărturarilor și fariseilor, el pregătește sufletele semenilor ca să primească pe Isus ca Mintuitor. „El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Ioan 1, 10—12.

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Și sîntem. Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este". 1 Ioan 3, 1—2.

Ioan ajunsese la adînci bătrînețe. El fusese martor ocular la

distrugerea Ierusalimului și la nimicirea mîndrului Templu. Dintre toți ucenicii, numai singur Ioan mai rămăsese în viață să dea mărturie despre Isus Hristos „că El este Fiul lui Dumnezeu". Ioan 1, 34.

Evanghelia lui Ioan este menită să zguduie sufletele noastre pînă în cutele cele mai ascunse. Felul cum descrie el faptele și minunile, ca și divinitatea lui Isus, face ca întreaga noastră făptură să se cutremure.

Măreția acestei Evanghelii ne uimește și ne face să simțim puterea divină în fiecare pagină a ei; și cînd ne gîndim la cuvintele, faptele și minunile Domnului Isus, prin care s-a dovedit divinitatea Sa, strigăm și noi ca sutașul roman: „cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu". Marcu 15, 39.

Căutați să pătrundeți înțelesul desăvîrșit al unor cuvinte ca acestea din Evanghelia lui Ioan: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică". Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui. Cine nu mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi. Lucrați nu pentru mîncarea pieritoare, ci pentru mîncarea, care rămîne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul Omului". Ioan 3, 16; 14, 15. 21. 24. 1—3 : 6, 27.

Ceea ce mai caracterizează de asemenea Evanghelia lui Ioan, ca și însăși „făptura lui, este izvorul de iubire ce țîșnește din pana lui, d'n sufletul lui. El a văzut că iubirea fră-

țească în comunitate dispărea din ce în ce mai mult; El se ocupă cu insistență de această problemă. Pînă în ziua morții sale el insistă cu stăruință asupra credincioșilor, ca să practice neîncetat această iubire frățească. Evanghelia și epistolele sale, adresate comunităților, sînt pline de această cugețare: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții, căci iubirea este de la Dumnezeu... Iubirea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul, că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El... Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții". 1 Ioan 4, 7—11.

Ioan a propovăduit iubirea în tot timpul vieții lui; iar bătrînețea și-o încheie cu îndemnul: „Copiii mei, iubiți-vă unii pe alții".

Putem numi Evanghelia lui Ioan, „Evanghelia iubirii".

Gh. Dodu

DUMNEZEU ESTE IUBIRE

(Urmare de la pag. 10)

Dumnezeu ne vrea pentru Sine cu gelozie (Iac. 4, 5), că dorește să ne dea un viitor și o nădejde (Ier. 29, 11), că bratele Sale pîrintești sînt larg deschise pentru oricare.

Voința supremă a lui Dumnezeu este ca să înțelegem această iubire, să deschidem larg inima pentru a simți curentul ei cald și dătător de viață. Să îngăduim deci astăzi ca iubirea să fie înscrisă pe tablele inimilor noastre, dar în ordine inversă: Mai întîi cu litere de singe — cu singele Mintuitorului care „ne curățește de orice păcat" (1 Ioan 1, 7 u.p.). Apoi cu litere de foc. Să se aprindă în inimă iubirea fierbinte și recunoscătoare față de Dumnezeu, ceea ce se va dovedi prin ascultare și împlinirea datoriilor și iubirea caldă și împreună simțitoare față de aproapele, dovedită prin fapte și prin sacrificii.

Dumnezeu dorește ca în cele din urmă să graveze în suflete cu literele de aur ale fericirii veșnice: „Dumnezeu este iubire!". Și fericirii, vor exclama atunci în cor: „Aleluia, cu adevărat: Dumnezeu este iubire!"

R. Kestner

○ mai mare binecuvîntare

Multe instrucțiuni au fost date poporului lui Dumnezeu cu privire la adevărata închinare. Aprecierea este că, oricare a fi starea aceasta, niciodată nu este ne la timp, sau ne la locul ei. Noi venim în casa Domnului, nu ca un auditor sau spectator, ci ca o adunare. Ce trebuie să facă fiecare membru înainte, în timpul și după terminarea serviciului divin? Aceasta are tot atîta importanță ca și ceea ce face sau spune slujitorul lui Dumnezeu.

Dacă n-am ajuns să exprimăm împreună simțire, atunci am pierdut una din cele mai strălucite bucurii ale vieții. „Toți Îți vor aduce mulțumiri”, striga Psalmistul, în adunarea cea mare. Te voi lauda printre popoare. Înăntor pe Domnul împreună cu mine. În locașul Lui totul strigă: „Slavă!” Ps. 35, 18, 34, 3, 29, 9. Iar Mintuitorul a promis că „Acolo unde sint adunați doi sau trei în Numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul lor”. Mat. 18, 20. Prezența Sa este secretul binecuvîntării!

Niciodată n-am văzut exprimat mai bine adevăratul scop al adunării, ca în aceste puține cuvinte ale unuia care știe ce înseamnă să mergi cu Dumnezeu. „Fiecare trebuie să simtă că are o parte de făcut pentru a face adunările o binecuvîntare. Nu trebuie să vă adunați numai de formă, ci pentru a schimba gândurile, pentru a exprima mulțumiri și laude; pentru manifestarea dorinței noastre sincere după iluminarea divină, ca să puteți cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Împreună comuniune cu Hristos va întări sufletul pentru încercările și conflictele vieții. Niciodată să nu gândiți că puteți fi creștini și totuși să vă încheideți în vol înșivă. Fiecare este o parte din marea pînză a omenirii și experiența unuia va determina în mare măsură experiența semenilor lui”.

Închinarea este mai mult decît a asculta pe cineva predicînd sau învățînd adevărul din Cuvîntul lui Dumnezeu, deși acestea fac parte din programul serviciului divin. Închinarea este revărsarea cupei de apă vie, a fiecărui credincios al adunării, în experiența celui alt.

Adunarea laolaltă în casa lui Dumnezeu, nu poate însemna ceea ce Domnul intenționează să însemne ea, pînă ce nu sîntem conști-

enți că împreună cu noi, mult mai aproape decît ne dăm seama — este „Domnul stînd pe un tron înalt”. În jurul Lui sînt oștile cereșii strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul oștirilor; tot pămîntul este plin de slava Lui”. Isa. 6, 1. 3. „Tot cerul, Dumnezeu și îngerii Săi sînt prezenți, colaborînd cu închinătorii adevărați”.

După cum slava lui Dumnezeu cobora între cei doi îngeri de aur, care acopereau tronul milei în vechiul tabernacol, tot așa El este prezent într-un mod special în orele sfinte ale Sabatului și în casa care a fost dedicată închinării Sale. „Păzește-ți piciorul”, strigă El către aceia care ar dori să meargă pe căile lor în timpul sfînt. „Scoate-ți încălțămîntele” grijilor și neglijenței, atunci cînd intri în locul unde Dumnezeu, îngerii și credincioșii se unesc pe pămînt. Isa.

58, 13; Exod. 3, 5. Actorul orbit de luminile scenei poate pierde ușor din vedere vastul lui auditoriu. La fel noi, orbiți de strălucirea trecătoare, putem foarte ușor uita de prezența Făcătorului nostru.

A intra în locul de închinare deci, înseamnă să intrăm pe o cale deosebită, în prezența lui Dumnezeu însuși. Tocmai pentru acest motiv „vorbire, șoapte, rîsul, nu trebuie permise în casa de închinare... Dacă cineva trebuie să aștepte cîteva minute înainte de a începe adunarea, atunci să păstreze un adevărat spirit de devoțiune prin meditație tăcută, să-și mențină inima îndreptată către Dumnezeu în rugăciune, ca serviciul să fie de un folos real pentru inimile lor și a altora”.

Nu trebuie oare să ne condamnăm singuri, prea adesea, cînd ne întoarcem acasă tot așa de nesatis-

Este pîine iar

*Pe-ntinsele lanuri, cresc boabe de griu,
Unduiesc în valuri, ca un falnic rîu.*

*Azi e firul verde, mîine — din nimic
Va apare bobul înmulțit în spic.*

*Soarele-mprumută din culoarea lui,
Si devine aur, bobul grîului.*

*Vine secerișul — timp de bucurii —
Se va strînge rodu-ntinselelor cîmpii.*

*Cîntec de combine bubuie din zori,
Toți secerătorii sînt frați și surori.*

*Se împarte rodul, rodul muncii lor,
Așa se împarte, pîine tuturor.*

*Grîul de pe holde, e acum în casă,
Prefăcut în pîine bună și gustoasă.*

*O mîncăm cu toții, tineri și copii
Și avem toți parte doar de bucurii.*

*Te slăvim o, Tată, pentru al Tău dar,
Căci pe masa noastră este pîine iar.*

H. Arteniian

făcuți spiritual ca și la venirea la adunare? Ceea ce noi înșine punem în închinare, unit cu binecuvîntarea cerească, va fi într-o mare măsură, aceea ce vom lua cu noi acasă.

Întră slujitorul lui Dumnezeu cu slujoași bisericii. Imediat ce ajung la locul de pe platoură, se pieacă în rugăciune tacută, sinceră. „Ce impresie va face oare această! Aduce aceasta o atmosferă de solemnitate și temere sîntă? Pastorul lor comunica cu Dumnezeu; el se predă lui Dumnezeu înainte de a înraza să stea înaintea lor. Solemnitatea domnește asupra tuturor, iar îngerii lui Dumnezeu sînt auzi foarte aproape. Fiecare credincios din adunare care se teme de Dumnezeu, trebuie să-și plece capul și să se unească în rugăciune cu el, ca Domnul să onoreze adunarea cu prezența Sa și să dea putere adevărului Său predicat de buze omenești”.

Te-ai întrebat deseori de ce trebuie să îngenunchiem la rugăciune în adunare, la rugăciune în familie și în locul nostru tainic? Există o rațiune pentru aceasta? Cînd adunarea se deschide cu rugăciune, ne este recomandat ca oricînd ori este posibil, orice genunchi să se plece în prezența Celui Sînt și orice inimă trebuie să se înalțe către Dumnezeu în devoțiune tăcută. Numai ca o „formă de evlavie”, îngenunchierea este fără rost, dar chiar și rugăciunea este la fel în acest caz. Atît în rugăciunea publică cît și în cea particulară, este datoria noastră să plecăm genunchii înaintea lui Dumnezeu, cînd aducem cererile înaintea Lui. Acest gest arată dependența noastră de Dumnezeu”.

Primul păcat a fost mîndria. Practica îngenunchierii ne-a fost dată de Dumnezeu spre a ne ajuta să ne păstrăm curați de mîndrie. Următoarele texte ne lămuresc aceasta: Luca 22,41, Fapte 9,40; 7,59,60; 20,36; 21,5; Ezra 9,56; Ps. 95,6; Efest, 3,14. Credinciosul trebuie să vină plecat pe genunchi ca un supus al harului, ca unul care apelează la tronul milei.

Cîntarea de închinare este de asemenea un mare ajutor în a aduce cerul aproape. „Melodia cîntării pornită din multe inimi în acorduri clare și distincte, este unul din mijloacele lui Dumnezeu în lucrarea de mîntuire”.

Multe din cite facem astăzi, chiar pentru scopuri bune, vor fi uitate în cer și pe pămîntul cel nou, și nu va fi nicio pierdere pentru faptul că au fost părăsite. Dar vocile îngești cîntă aceasta continuu în jurul tronului de lumină al lui Dumnezeu. Și acolo sînt instrumente de muzică, „cîntăreți din harpe, cîntînd din harpele lor”. Apoc. 14,2. Bucuria noastră să fie aceasta de a înălța cîntarea îngerilor acum, ca

s-o putem cînta atunci cînd ne vom uni cu rîndurile lor strălucite”.

„Faceți ca aceia care se roagă și aceia care vorbesc, să pronunțe cuvintele corect și să se exprime în tonuri clare, distincte. Dacă rugăciunea este oferită corect, ea este o putere spre bine. Ea este unul din mijloacele folosite de Domnul pentru a comunica poporului comorile prețioase ale adevărului. Dar rugăciunea nu este ceea ce ar trebui să fie, din cauza voicilor defecte ale aceloră care o înalță. Satana se bucură atunci cînd rugăciunile oferite lui Dumnezeu, aproape nu se aud. Poporul lui Dumnezeu să învețe cum să vorbească și să se roage într-un mod care va reprezenta marile adevăruri pe care le posedă. Faceți ca mărturile aduse și rugăciunile oferite să fie clare și distincte. În ieul acestia Dumnezeu va fi glorificat.

Fiecare vorbitor la Școala de Sabat, necare prezînter, necare iucratîr al Conferinței trebuie sa dea cea mai inalta rosiore minnatului talent al vorbirii. „Aitiei, iucraab Pavel... cum va zice 'amin' la mulțumirie pe care le auaci tu, cei ipsit de daruri, cind ei nu stie ce spui?” 1 Cor. 14, 16. Psalmistul ne spune ce să facem: „Tot poporul să spună: „Amin! Lăudați pe Domnul”. Ps. 100, 46. Și poporul Domnului din vechime a urmat acest stat. „Și tot poporul a spus amin, și a lăudat pe Domnul”. 1 Cron. 16, 36.

Asupra acestui punct, pana inspirată scrie: „in timp ce este voroit Cuvintul vieții, raspunsul vosuu simțit să marturisească că primiți sima ca venită din ceruri. Acesta este un obicei foarte vechi, dar in aceasta va fi o jertă de mulțumirie lui Dumnezeu pentru piinea vieții dată surietului tiamind. Acest raspuns sub inspirația Duhului Sînt, va fi o putere pentru propriul nostru suflet și o încurajare pentru alții. El va da dovada că în casa lui Dumnezeu sînt pietre vii care dau lumină”. Cît de rațional este Dumnezeu totdeauna, dacă noi am voi numai să ascultăm.

Este un simptom de adîncă turburare atunci cînd lucrurile principale nu ne mai mișcă. „Acesti așa-zii creștini, formalisti și neglijenți, nu sînt lipsiți de ambiție și ze; atunci cînd sînt angajați în alte lucrări, dar lucrurile de importanță veșnică, nu-i impresionează profund... Adevărurile cuvintului lui Dumnezeu, sînt rostite la urechi de plumb și împietrite și inimă nesimțitoare. Cînd biserica umblă în lumină, acolo vor fi raspunsuri din inimă, voioase și cuvinte de laudă”.

Ca slujitor al lui Dumnezeu știu cît de greu este să vorbești și apoi să stai jos. Cu eît m-am pregătit mai puțin pe genunchi și prin studiul Bibliei, cu atît mi-a trebuit mai mult timp să spun cele pre-

gătite. Însă cuvintul divin pentru pastor spune: „Predica la adunările din Sabat să fie în general scurtă. Trebuie să se dea ocazia aceloră care iubesc pe Dumnezeu să-și exprime adorarea și recunoștința lor”.

N. DUMITRESCU

PROBLEME DE DOCTRINĂ

(urmare de la pag. 14)

2, 3), ci copii ai lui Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus și prin acceptarea prin credință a făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la legătura noului legămînt. Isac a fost de asemenea un copil al făgăduinței, un răspuns dat actului de credință din partea lui Abraam. Împlinind cele două idei, Apostolul Pavel ajunge la apogeul alegoriei sale cu aceste cuvinte: „Și acum, fraților, ca și Isac și noi sîntem copii ai făgăduinței”. Actul de credință al lui Abraam în a crede făgăduința lui Dumnezeu, a fost socotit ca neprihănire. Actul credinței noastre în a crede făgăduința lui Dumnezeu ne este de asemenea considerat ca neprihănire. Aceasta este calea prin care noi ajungem adevărata neprihănire, neprihănirea noului legămînt.

Și de ce a făcut Domnul acea făgăduință lui Abraam? „Pentru că Abraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orînduirile Mele, și legile Mele”. Gen. 26, 5. Și cum sînt oare descriși cei care așteaptă în mod literal să fie luați „în Ierusalimul de sus”?

„Aici este rîbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Apoc. 14, 12.

În cuvintele apostolului Pavel din Galateni nu se învață liberarea de Legea lui Dumnezeu. El învață eliberarea de robia păcatului, eliberarea de călcarea Legii lui Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos și legătura noului legămînt.

Exeget

Adevărata înțelepciune

este plină de îndurare

Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blîndețea înțelepciunii! Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Iac. 3, 13, 14. Ce înseamnă a minți împotriva adevărului? — Înseamnă să pretinzi a crede adevărul, în vreme ce spiritul, cuvintele, purtarea înfățișează pe Satana, iar nu pe Hristos. A bănuși tot rele, a fi nerăbdător și neiertător, înseamnă a minți împotriva adevărului, însă iubirea, îngăduința și îndelunga răbdare sînt în armonie cu principiile adevărului. Adevărul este totdeauna curat, totdeauna bun, răspîndind o mieșmă cerească neamestecată cu egoism.

Dacă în biserică este cineva care dorește să fie învățator, care se socotește chemat să învețe pe alții, el să-și dovedească destoinicia pentru această poziție, nu doar printr-o simplă pretenție a sa, nu prin vorbările lui, ci prin spiritul și viața sa. Să nu se lase tîrît în bănușeli rele, să nu dea crezare ereziei, sau să fie găsit ducînd la alții o vorbă de ocară fără ca să-și dea oboseala să afluă dacă învinuirea este adevărată sau mincinoasă. Prin felul său de purtare să-și dezvăluie faptele cu blîndețea înțelepciunii.

Apostolul ne-a dat o descriere a roadelor religiei curate și nepătate și de asemenea a trasat caracterul roadelor înțelepciunii care vine de sus. Vreți să luați aminte la aceste

adevăruri, și să vă stabiliți care vă este felul de viață pe care-l cultivați? Fie ca Domnul să deschidă ochii credincioșilor spre a vedea clar de care parte stau. Roadele lui Dumnezeu sînt fără partinire și fără ipocizie.

Cînd harul lui Hristos este în inimă, se va manifesta o duioasă împreună simțire întregalță și cuvintele cum și faptele de bunătate se vor vădi. Secerișul păcii este semănat în pace pentru cei care fac pace. Hristos cunoaște spiritul pe care-l nutrim; căci Martorul credincios spune: „Știu faptele tale“. Lui nu-I sînt ascunse cugetele inimii și în ziua cea din urmă vom fi judecați după cuvintele și faptele noastre. Dumnezeu nu ne va apăra dacă manifestăm un spirit aspru, învinuitor, fie față de frații noștri fie față de cei care nu sînt în credința noastră. Cei care fac aceasta ar putea apărea că au zel pentru adevăr, însă el nu este potrivit cunoștinței. A fi lipsit de bunătate, a învinui pe alții, a dovedi asprime, a rosti osîndiri severe, a întreține cugete rele, nu este rezultatul înțelepciunii care vine de sus, ci este dovada certă a unei ambiții nesfîntite, la fel cu aceea care a pricinuit osîndirea lui Isus.

Vorbirea creștinului trebuie să fie blîndă și plină de respect. Toți cari rămîn în Hristos vor dovedi curtoazia plină de blîndețe și iertare ce a caracterizat viața Lui. Faptele lor vor fi faptele pioșiei, echității și curăției. Ei vor avea blîndețea înțelepciunii și vor exercita darul harului lui Isus.

Ei vor fi dispuși și gata să ierte, cu multă stăruință căutînd să fie în pace cu frații lor. Ei vor înfățișa spiritul acela pe care-l doresc să fie înfățișat de Tatăl lor ceresc față de ei.

Mulți nutresc cugete lipsite de bunătate, invidie, bănușeli rele și mîndrie, și manifestă un spirit crud care îi mină a săvîrși fapte asemenea celui rău. Ei au drag de a dovedi autoritate, au dorința după mărire, nu mai pot după o reputație însemnată, au o dispoziție de a osîndi și ocări pe alții și se învâluie bine în mantia ipociziei, denumind nesîntința lor ambiție drept zel pentru adevăr.

Cel care își deschide inima tentațiilor însușindu-și vorbirile de rău și nutrînd gelozia, adesea tilcuiește greșit această fire rea, denumînd-o deosebită previziune, discriminare, sau discernămint în descoperirea vinei și pătrunderea motivelor rele ale altora. El socotește că un dar prețios i-a fost acordat și se izolează de toți frații cu care ar trebui să fie în armonie; el se cățără pe scaunul de judecată, și-și închide inima față de cel pe care-l socotește a fi greșit, ca și cum el ar fi în afara oricărei ispite. Isus se desparte de el, și-l lasă să umble în tăciunii pe care și i-a aprins singur. Isa. 50, 11.

Nimeni să nu se mai laude cu adevărul declarînd că acest spirit este o necesară consecință a purtării credincioase față de făptuitorii de rele și a atitudinii în apărarea adevărului. O asemenea înțelepciune are mulți admiratori, însă este foarte în-

șelătoare și păgubitoare. Ea nu vine de sus, ci este rodul unei inimi nerenăscute. Obârșitorul ei este însuși Satana. Chemarea ce se face fiecărui credincios este ca să-și curete templul sufletului de orice mînjitură; căci acestea sînt rădăcini ale amărăciunii.

Cît de adevărate sînt cuvintele apostolului: „Unde este pîzmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele”. Iacob 3, 16. Orice persoană care dă frîu liber gîndurilor nebinevoitoare vorbind de rău pe frați, ar putea stîrni cele mai rele patimi ale inimii omești, și să răspîndească un aluat al răutății care să lucreze în toți cari vin în legătură cu el. În felul acesta vrăjmașul oricărei neprihăniri cîștigă biruința și rezultatul lucrării sale este ca să facă fără de efect rugăciunea Mîntuitorului cînd El Se ruga ca ucenicii Săi să fie una după cum El este una cu Tatăl.

În vreme ce aceia cari mărturisesc numele lui Hristos sînt orbiți de idei greșite cu privire la ceea ce alcătuiește caracterul creștin, ei sînt neîncetat expuși răutății care există în inimile lor, și nutresc o așa lipsă de bunătate, atîta prejudecată, încît Hristos este îndepărtat iar Satana ocupă tronul inimii. Atunci diavolul și ingerii lui tresaltă.

Înțelepciunea care vine de sus nu duce la asemenea rezultate. Înțelepciunea lui Hristos este — „întîi curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune“. Cei cari dovedesc aceste roade s-au așezat de partea lui Dumnezeu; voința lor este voința lui Hristos. Ei cred cuvîntul lui Dumnezeu și ascultă clarele Lui îndemnări. Ei nu-și consultă simțămintele, nici nu-și laudă părerile lor față de acelea ale altora. Ei prețuiesc pe alții mai mult decît pe ei. Ei nu se luptă cu încăpăținare să-și împlinească găsirile lor cu cale. Spre a avea pace și unire în Comunitate cum și acolo unde ne găsim, trebuie sacrificate ideile și preferințele egoiste. În nici un caz

nu trebuie sacrificat vreun principiu al adevărului divin, ci înclinațiile noastre trebuie adesea supuse. Nimeni nu este desăvîrșit, nimeni nu este fără defecte.

Întreb: Nutriți voi un spirit care este ușor de înduplecat? Aveți obiceiul de a privi umblarea altora într-o lumină frumoasă, plină de judecată, iertîndu-le orice greșală pe care ar putea-o săvîrși după cum și voi doriți să fiți iertați? Sau vă luptați să vă înălțați pe voi, și să faceți să reiasă că frații și surorile voastre sînt greșiți? Sînteți dispuși să iertați pe aceia despre care voi gîndiți că nu au procedat drept? Întrebați-vă dacă nu cumva și voi ați fi făcut la fel ca și ei dacă ați fi fost în locul lor. Sînteți gata să răspundeți rugăciunii lui Hristos aducîndu-vă voința în supunere Lui.

Știu că nu acesta a fost spiritul nutrit de toți. Mulți au fost prea dispuși să defaima pe alții și să se îndreptățească pe ei. Ei și-au susținut umblarea cînd în mod vădit ea era contrară cuvîntului lui Dumnezeu, și cuvintele lor de îndreptățire de sine sînt înscrise împotriva lor în cărțile cerești.

Adevărata înțelepciune este plină de îndurare și roade bune. În lume sînt destui bigoți care își închipuie că orice îi privește este desăvîrșit, în vreme ce ciugulesc mici defecte în motivele și principiile altora. Vreți să priviți la lucrurile acestea și să le vedeți cum sînt? Atîta vreme cît defăimați pe alții, nu sînteți aceia ce ar vrea Dumnezeu să fiți, nici ce ar trebui să fiți dacă ar urma să fiți mîntuiți în împărăția cerurilor. Mai înainte ca să puteți înfrumuseța Evanghelia lui Hristos cu o viață bine rînduită și o purtare evlavioasă, în inimă trebuie să intervină puterea înnoitoare a lui Dumnezeu care să vă transforme caracterele. Atunci nu va mai fi vorbire de rău, nici bănuiri rele, nici învinuirea fraților, nici lucrări ascunse de a vă afișa pe voi și a discredit

pe alții. Hristos va domni în inimile voastre, prin credință. Ochii și limba voastră vor fi sfințite, și urechile voastre vor refuza să asculte vorbirile de rău sau aluziile. Simțurile, poftele și pasiunile voastre vor fi sub controlul Spiritului lui Dumnezeu: ele nu vor fi predate controlului lui Satana, spre a vă folosi membrele ca unelte ale neprihănirii.

Nimeni nu poate singur să-și stăpînească nepotolitul măduelar, limba; însă Dumnezeu va face acest lucru pentru acela care vine la El cu inima zdrobită, în credință și umilită rugăciune fierbinte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, înfrînați-vă limba, vorbiți mai puțin și rugați-vă mai mult.

Niciodată nu vă interesați de motivele fraților voștri, ca și cum i-ați judeca. Dumnezeu a spus că voi veți fi judecați. Deschideți-vă inimile spre bunăvoință, spre razele pline de voioșie ale Soarelui Neprihănirii. Încurajați gîndurile binevoitoare cum și sentimentele sfînte. Cultivați obiceiul de a vorbi de bine pe frații voștri. Nu îngăduiți ca mîndria sau îndreptățirea de sine să vă împiedice a face o sinceră și deplină mărturisire a relexor fap-tuiri.

Dacă nu iubiți pe cei pentru care a murit Hristos, nu aveți acea adevărată iubire pentru Hristos, și închinarea voastră va fi înaintea lui Dumnezeu ca o jertfă întinată. Dacă nutriți gînduri nedemne, judecînd rău pe frații voștri și bănuind numai rele despre ei, Dumnezeu nu va asculta rugăciunile voastre îngîmfate și pline de lăudăroșie de sine. Nu arătați părținare nimănui, și nu vă feriți de alți frați pe motiv că nu sînt de aceeași părere cu voi. Feriți-vă să vă purtați aspru cu cei cari îi socotiți a fi făcut greșeli, în vreme ce alții, mai vinovați și meritînd mai multă muștrare, cari ar trebui dojeniți aspru pentru purtarea lor necreștinească, sînt susținuți și tratați ca prieteni.

V. Florescu

ADEVARUL

IN VIAȚA CREȘTINULUI

După ce Pilat întrebă pe divinul Mintuitor: „Ce este adevărul?” Pilat ieși afară la Iudei zicându-le: „Nu găsesc nici o vină întrînsul”. Prin aceste cuvinte, el dădu onoare adevărului și descoperi astfel convingerea cea sinceră a inimii sale. Dacă Pilat ar fi continuat să rămînă de partea adevărului, el ar fi putut răspunde oricînd la întrebările care i se puneau, dar el făcu legămînt cu minciuna și deveni ucigaș chiar în aceeași zi.

Mintuitorul zice: „Oricine este născut din adevăr ascultă de glasul Meu”. Ioan 18, 37.

Este o condiție fundamentală a da onoare adevărului, dar dacă iubim adevărul și dacă sîntem „din adevăr” vom auzi glasul lui Isus și-L vom urma.

Nu degeaba avertizează apostolul Pavel în Efeseni 4, 25:

„De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapei lui adevărul”.

La rîndul său apostolul Ioan spune: „... și știți că nici o minciună nu vine din adevăr”. 1 Ioan 2, 21.

Dacă în adîncul inimii noastre, nu sîntem în adevăr, atunci mai curînd sau mai tîrziu, cînd credința noastră va fi pusă la încercare, vom da pe față că n-am slujit adevărului.

Adevărul cel veșnic al lui Dumnezeu este cea mai veche dintre virtuți. După cum adevărul este virtutea cea mai veche și cea mai puternică, tot așa și minciuna este viciul cel mai vechi și mai molipsitor din lume. Minciuna a apărut mai întîi în grădina Edenului semnalată în convorbirea dintre Satana și Eva.

Minciuna este cancerul degenerării morale în viața perso-

nală și cît de mult a ros acest cancer societatea omenească!

Profetul Ieremia cugetînd la dezastrul moral adus de minciună în mijlocul lui Israel zise: „Se trag pe sfoară unii pe alții și nu spun adevărul; își deprind limba să mintă și se trudesă să facă rău”. Ieremia 9, 5.

A minți înseamnă a-ți jertfi onoarea, a face o impresie falsă. Cel care minte, întotdeauna se fălește cu calități pe care nu le are. Adevăr, înseamnă să ai inima credincioasă față de dreptate; căci temelia caracterelor mari este adevărul. Să fii în adevăr și să rămîi în adevăr, înseamnă să fii credincios și statornic față de tot ce este drept. Cel ce rămîne întotdeauna în adevăr dă pe față o aspirațiune îndrăzneată a idealurilor sale care sînt în armo-

nie cu principiile pe care le nutrește. După cum credința este sufletul faptei și fapta este cununa credinței, așa adevărul este revelațiunea idealului și un impuls continuu de a-l trăi în viața de toate zilele.

„Dacă umblăm numai în lumina strălucitoare a adevărului pe care îl avem, pe care îl cunoaștem alergând tot mereu după el să-l însușim, atunci stăm pe o adevărată poziție spirituală, făcându-ne treptat să recunoaștem adevărul în toată frumusețea lui“.

Adevărul și sinceritatea trebuie să ne fie călăuză permanentă a vieții noastre zilnice. Unul care își nesocotește făgăduințele făcute devine infidel, deci este un mincinos.

Părinții care fac morală copiilor lor, predicându-le despre cinste și despre onoare, dar care în viața zilnică fac declarațiuni false, nu sînt nici în adevăr și nici cinstiți.

Acolo unde neadevărul sau minciuna ia proporții mari, se naște totdeauna conflict, contradicții și imposibilități. Dacă s-ar putea aduna la un loc toate adevărurile vieții de la începutul lumii, atunci ochii noștri ar putea să vadă deplină armonie, completă înțelegere, unire și frăție.

Nu în zadar ne avertizează cuvîntul lui Dumnezeu: „Cum-pără adevărul și nu-l vinde“. Prov. 23, 23.

Puterea adevărului în lucrarea lui cea mai măreață se manifestă în multe chipuri: în iubirea pentru adevăr, în încercarea adevărului, într-o încredere temeinică în izbînda finală a adevărului și în lucrarea pentru propășirea adevărului.

Încrederea temeinică în biruința finală a adevărului este necesară pentru a putea sta în relații bune cu adevărul. Trebuie să avem o încredere nestrămutată în triumful final al adevărului.

Un om care are dragoste pentru adevăr, care îl adună ca pe comoara cea mai prețioasă și care are încredere în biruința lui finală, va lucra întotdeauna la propășirea adevărului.

Pentru ca adevărul să fie întărit în lume și în noi înșine trebuie să lăsăm ca adevărul să ne conducă fiecare gînd, fiecare cuvînt și fiecare acțiune; și înainte de a învăța pe alții despre adevăr, să încercăm să fim noi ceea ce vrem să fie alții.

Celor care doresc să trăiască adevărul Sf. Scriptură le spune: „Fericiți cei ce înflăminzesc și insetează de dreptate, căci ei se vor sătura“. Mat. 5,6.

Fiecare creștin trebuie să fie un adevărat pom al dreptății care să poarte ca rod adevărul și sinceritatea. După cum rugăciunea este respirația sufletului tot așa și adevărul este respirația vie a virtuților vieții.

Mintuitorul urăște orice păcat, dar mai ales minciuna. Cei mincinoși vor rămîne afară de cetatea lui Dumnezeu; pentru dinșii s-a dus orice nădejde.

O, de am înțelege ce este adevărul! Adevărul este prima calitate ce ne mîna spre pocăință, spre întoarcere spre mîntuire. Mintuitorul spunea contemporanilor Săi: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața“. Cînd L-am primit pe El, Adevărul, Duhul Sfînt, conform făgăduin-

ței Sale, ne va călăuzi în tot adevărul și vom „fi schimbați din slavă în slavă după chipul Domnului“. Adevărurile lui Dumnezeu ne vor lumina mereu pe calea vieții și Dumnezeu ne va sfinți și ne va păstra tari lingă El. Domnul pentru aceasta se ruga la Tatăl: „Sfințește-i în adevărul Tău, cuvîntul Tău, este adevărul“. Ioan 17, 17.

Fie ca toți să fim „din adevăr“ și să rămînem „în adevăr“, ca să auzim întotdeauna cuvintele cerului. Toarnă în inimile noastre mai întii iubire pentru adevăr; iubire să cercetăm adevărul și să credem în biruința lui.

M. Uba

COMPORAMENT CREȘTIN

(Urmare de la pag. 5)

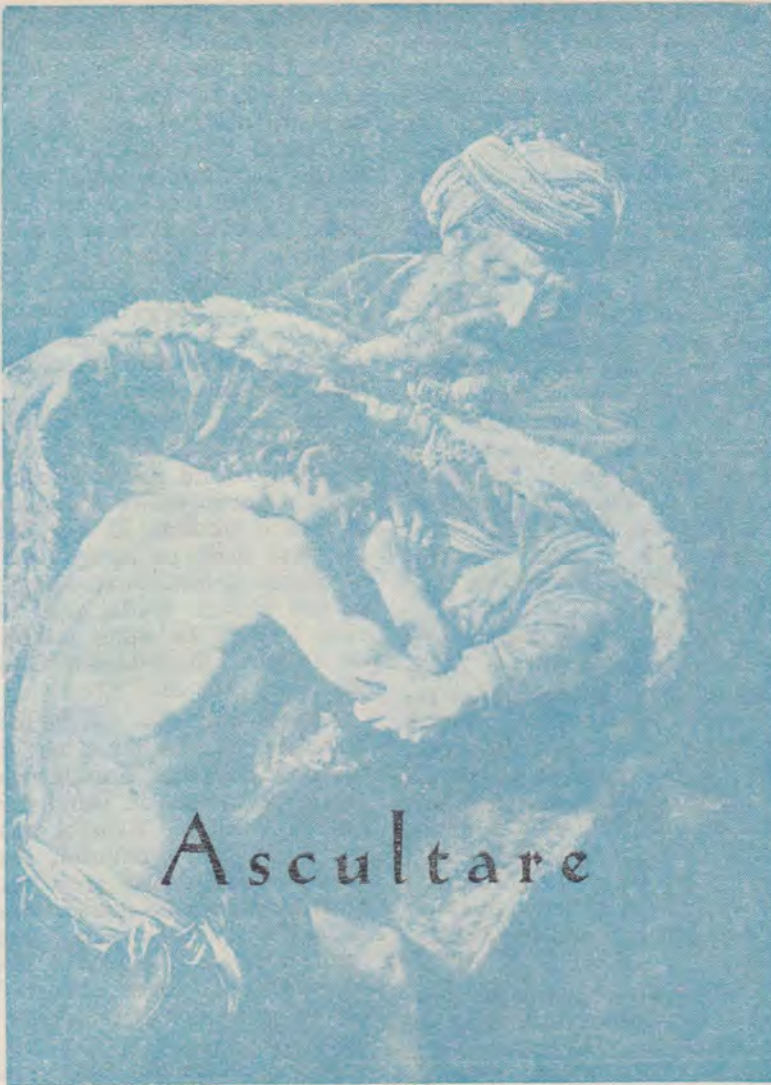
dintii“, pentru că „cei dintii“ sînt neglijenți, n-au o țintă sau nu a-leargă spre ea, vor fi despărțiți de „cei din urmă“ care-și concentrează toate eforturile în alergarea lor.

4. Pavel spune: „alerg spre țintă“. „Împărăția lui Dumnezeu se ia cu năvală și cei ce dau năvală pun mîna pe ea“ (Mat. 11, 12). A alerga înseamnă a depune cele mai mari eforturi pentru ca ținta să poată fi ajunsă în cel mai scurt timp posibil.

Domnul nu ne-a spus că înaintarea este un lucru ușor. Ea cere din partea noastră hotărîre, perseverență, devotament, curaj și spirit de sacrificiu. „Îngustă este calea care duce la viață“. Mat. 7, 14. Cu toate acestea nu trebuie să ne descurajăm. „Calea pe care ne conduce Dumnezeu poate trece prin mare (ca și a poporului Izrael) dar este o cale sigură“. Dumnezeu nu înlătură întotdeauna piedicile, dar ne dă putere să le biruim. Sfînta Scriptură ne oferă multe exemple de bărbați care nu s-au descurajat în lupta pentru atingerea țintei ci, chiar dacă au făcut greșeli, s-au ridicat cu mai multă hotărîre de a merge mai departe. Abraam, Isaac, Iacob, Iosif, Moise, Daniel, Pavel și alții, ne sînt exemple în acest sens. Perspectiva luminoasă a atingerii țintei, („bucuria pusă înainte“) înarmează pe credincios cu elan. El a-leargă spre țintă, pentru a putea spune împreună cu apostolul Pavel: „Mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ 2 Tim. 4, 7.

Moldovan Aron

Ascultare

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Ioan 14, 15. „Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“. Ioan 15, 14. În aceste cuvinte de pe buzele Învățătorului, sînt înfățișate două dintre cele mai alese cuvinte din graiul omnesc, două dintre cele mai nobile și mai frumoase atribute ale caracterului — iubire și loialitate. Însă iubirea și loialitatea sînt două noțiuni abstracte și simpla afirmare a lor nu este îndestulătoare să dovedească existența sau calitatea lor. Cea mai deplină probă a iubirii, dovedirea loialității, este ascultarea. Acestei caracteristici, acestei dovezi, Dumnezeu îi dă

o valoare nespūsă. Cu toate acestea ascultarea este una dintre cele mai rare virtuți.

Fiii lui Aaron preoții lui Dumnezeu, primiseră depline îndrumări cu privire la felul cum să slujească în sanctuar. În cădelnițele lor de aur, cu foc luat numai de pe altar, ei trebuiau să ardă înaintea Domnului tămii mirositoare. În locul celor rînduite de Dumnezeu ei au pus lucrurile lor, „și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu îl poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului“. Lev 10, 1. 2.

Aaron s-a îndurerat, și se poate că a gîndit că Dumnezeu

este nedrept pedepsind cu atîta asprime ceva ce se arăta a fi doar o slabă abatere de la porunca Lui. Atunci Domnul trimise pe Moise la Aaron cu această solie : „Aceasta este ce a spus Domnul, cînd a zis : 'Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor'. Aaron a tăcut“. Vers. 3.

O, tu slujitor al lui Dumnezeu, ce învățătură solemnă ! Prin stricta noastră ascultare de fiecare poruncă, Dumnezeu urmează a fi sfințit și proslăvit în fața tuturor credincioșilor. În ascultare este binecuvîntare ; în neascultare este blestem.

Niciodată nu ar trebui să ne inchipuim că poziția sau experiența în biserică ne micșorează obligația ce-o avem de a da deplină ascultare cuvîntului Său. De la căderea lui Adam nimeni născut pe pămînt nu a avut așa privilegiu înalte și nu a purtat așa mari răspunderi ca prorocul Moise ; totuși de la el Dumnezeu cerea o ascultare desăvîrșită. Copiii lui Izrael se apropiau de hotarele mult doritei Țări a Făgăduinței. Cei patruzeci de ani de călătorie prin pustiu sub conducerea vizibilă a lui Moise se apropiau de sfîrșit. Totuși, cînd poporul ales se găsea în fața înălțimilor Canaanului, chiar la hotarul lui, cînd apa lipsea și Dumnezeu spuse lui Moise exact ce trebuia să facă, el dădu greș în ascultare. Domnul îndrumase pe Moise să ia toiagul, să strîngă norodul, împreună cu fratele său Aaron și să vorbească stîncii înaintea ochilor lor : „Ea va da apă“. Num. 20,8. Moise luă toiagul, și împreună cu Aaron strînse adunarea, întocmai cum poruncise Dumnezeu ; însă acum el se abate de la lămurita poruncă a lui Dumnezeu (vers. 10), și el vorbește, nu stîncii, după cum îi poruncise Dumnezeu, ci israeliților ! Și în încumentarea de a vorbi israeliților înainte de a vorbi stîncii, el dădu grai nerăbdării sale care în alte rînduri o înnăbușise împlinind porunca lui Dumnezeu.

Și care a fost urmarea? Domnul zise lui Moise: „Pen-trucă n-ai crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Izrael, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau“. Vers. 12.

Acesta era bărbatul care vor-bise față în față cu Dumnezeu, care primise din mîna Sa scrisa lege a lui Iehova, care fusese chemat de Dumnezeu la con-ducerea poporului Său. El săvîr-șise o lucrare minunată, însă neascultarea lui de acum îl je-fui de bucuria de a și-o vedea desăvîrșită.

Sentința căzu greu pe inima bătrînului credincios. O, cît ar fi dorit ca el să treacă pe izra-eliți dincolo de Iordan! Cît ar fi dorit să vadă finala dezvă-luire a puterii și slavei lui Dumnezeu în intrarea trimfală în Canaan!

Moise rugă stăruitor pe Dom-nul, zicînd: „Stăpîne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mîna Ta cea puternică; căci care este Dum-nezeul acela, în cer și pe pămînt, care să poată face lucrări ca ale Tale, și să aibă și o pu-tere ca a Ta? Lasă-mă, Te rog, să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, muntii aceia frumoși și Liba-nut!“! Deut. 3, 24. 25.

Cît de stăruitoare și căldu-roasă i-a fost rugămîntea! Oare nu-Si va schimba Dumnezeu pedeapsa, după cum schimbase intenția sa de a nimici pe Izrael după ce se închinase vițe-lului de aur? Nu oare rugă-mîntea lui Moise abātu atunci mîna lui Dumnezeu de deasupra răzvrătitului Izrael? În adevăr! „Dar Domnul S-a mî-niat pe Moise, din pricina voas-tră“, zise Moise, „și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta“. Vers. 26. Din pricina mării influențe a lui Moise, Domnul S-a mîniat pe el avînd în vedere pe izrae-liți. Ei nu trebuiau să-l urmeze în neascultare. Cît de cu totul, cît de desăvîrșit, ar trebui ca noi, slujitorii lui Dumnezeu, să ne păstrăm viața în ascultare de fiecare poruncă a lui Dum-nezeu.

Dumnezeu nu primește nicio ascultarea parțială. Prin profe-tul Samuel Domnul trimise împăratului Saul acest cuvînt pre-cis: „Du-te acum, bate pe Amalec, și nimicește cu desă-vîrșire tot ce-i al lui; să nu-i cruți, și să omori bărbații și femeile, copiii și pruncii, cămi-lele și măgarii, boii și oile“. 1 Sam. 15, 3.

Porunca nu putea fi înțe-leasă greșit; ea era clară, pre-cisă, și nu lăsa loc pentru ale-gerea unei alte acțiuni decît totală împlinire sau voită ne-ascultare. Saul acceptă însărci-narea, adună oștirile lui Izrael, și porni să aducă la îndeplinire însărcinarea. Însă el nu merse decît o parte de drum pe căra-rea ascultării. El avea un plan mai bun.

În versetele 8 și 9 este spus că Saul „a prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, și a ni-micit cu desăvîrșire tot poporul, trecîndu-l prin ascuțișul săb.ei. Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag, și oile cele mai bune, boii ce mai buni, vitele grase, miei grași, și tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvîrșire și au nimicit tot ce era prost și nebăgat în sea-mă“.

Cînd a fost muștrat de pro-fet, Saul, într-o înfățișare de credincioșie, îl salută în felul următor: „Fii binecuvîntat de Domnul. Am păzit cuvîntul Domnului. Vers. 13. O, orbitoa-re putere a păcatului! „Ce în-seamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele“, zise Samuel, și mugetul acesta de boi pe care-l aud? Vers. 14.

Și iată că Saul, cum se în-tîmplă adesea, spre a-și apăra fapta sa de neascultare, dă vina pe alții și trîmbează un mo-tiv bun pentru neascultare. „Le-au adus de la Amaleciți, pentru că poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni, ca să-i jertfească Domnului, Dumnezeului tău“. Vers. 15

Găsirea cu cale și înțelepci-nea lui Saul a fost pusă în lo-cul acceptării împlinirii lă-muritei porunci a lui Dumne-

zeu. Saul a gîndit să îmbună-tățească planul și calea lui Dumnezeu. Oare nu are plăcere Domnul în arderi de tot? Și oare nu-l va lăuda Samuel pen-tru pioșia sa cugetată? De ce să fie date sabiei toate aceste oi și acești boi mîndri? Nu însemna economie ca să-și cruțe propriile lor turme și să folo-sească cirezile vrăjmașilor lor pentru a aduce jertfe Domnu-lui? Cît de înțeleaptă și logică sună cugetarea aceasta în ure-chile nerenăscute!

Însă Samuel muștră scuzele lui Saul, și-l acuză că a făcut rău neascultînd glasul Domnu-lui. Cu încăpăținare Saul sus-ține că a ascultat. El n-a lăsat cu viață decît pe Agag, încolo a nimicit pe toți amaleciții. Iz-raeliții luaseră prada, și ei fă-cuse aceasta cu buna intenție de a o jertfi Domnului la Ghil-gal. Vers. 20, 21.

Atunci, în aceste cuvinte me-morable, atît de viu și atît de puternic înfățișînd atenția deo-sebită pe care o dă Dumnezeu strictei ascultări, Samuel spu-ne: „Ii plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Dom-nului? Ascultarea face mai mult decît jertfele, și păzirea cuvîntului Său face mai mult decît grăsimia berbecilor“. Vers. 22.

Este folositor să stăm și să cugetăm o clipă asupra acestor cuvinte, căci în ele ne este pusă înainte suprema impor-tanță ce o are ascultarea în ochii lui Dumnezeu. Fapte de închinare, ceremonii pompoase, cuvinte de preamărire, mărtu-risiri de iubire, și mari preten-ții de evlavie nu sînt primite de Dumnezeu ca înlocuitoare ale ascultării. Cutremurătoare au fost cuvintele rostite de Dumnezeu asupra împăratului lui Izrael: „Fiîndcă ai lepădat cuvîntul Domnului, te leapădă și El ca împărat“. Vers. 23. Dumnezeu nu-l mai putea folosi pe Saul. Măsura în care cineva este folositor lui Dumnezeu este măsura ascultării lui de voința lui Dumnezeu!

N. D.

„Coboară noaptea“

*Coboară noaptea peste hău
Din sferele astrale,
Învăluind în giulgiul său
Și cer... și deal... și vale.*

*Din piscuri -nalte lunecînd
Ea țese peste lume
Un voal de neguri tremurînd
Prin locuri fără nume.*

*Și-n liniștea de criptă-acum
Prin spații siderale,
Zăresc o stea ce-și taie drum
Spre a lactee-i cale.*

.....

*Ca ea... și eu m-am avîntat
Să mă desprind de tină:
Mereu mă simt ca ea chemat
Să merg... tot spre lumină.*

D. Popa — Ticu

Curierul
ADVENTIST